Aventurile submarinului DOX

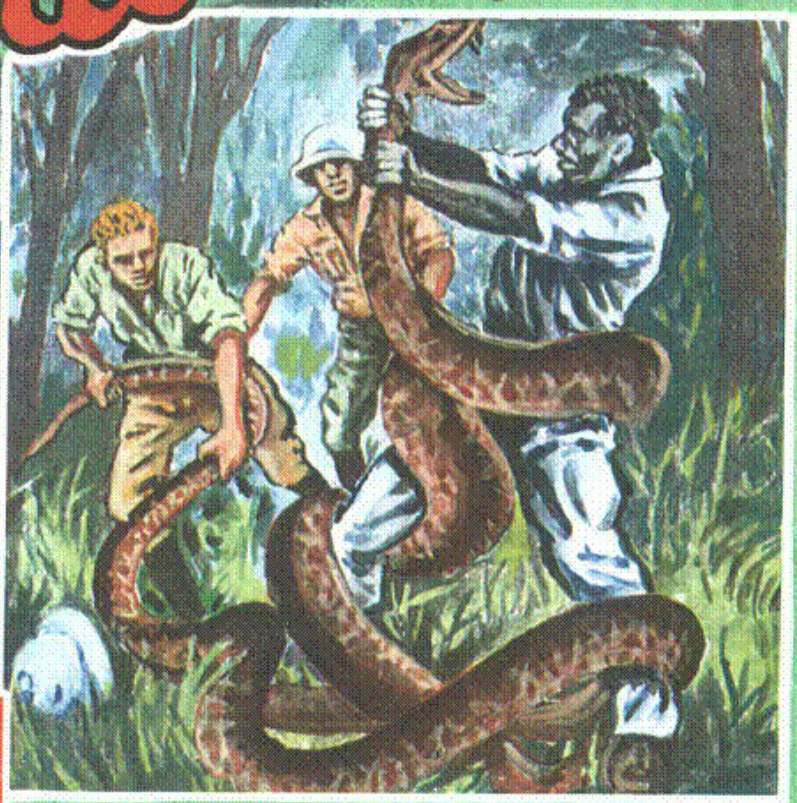

SERIE NOUĂ

247

Diavolul din Tarai

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 247

DIAVOLUL DIN TARAI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O ÎNTÂMPLARE CIUDATĂ

— AŞADAR, VREI SĂ TE DESPARŢI DE NOI, Ghodo, deşi iniţial ai afirmat că ne vei însoţi până la Benares?

Marian privi întrebător la tânărul călugăr tibetan, pe al cărui ajutor ne-am bizuit ca să evadăm din vechea mănăstire tibetană.

— *Sahib,* acolo la picioarele voastre se află Taracul. Ghodo ar alege alt drum! Ghodo se teme foarte tare de Diavolul din Tarai.

— Dar e o prostie, singur ai spus că nu mai vrei să rămâi la secta ta. Europenii ţi-au deschis ochii. Nu există diavol!

— *Sahib,* ăsta este un diavol. Ghodo nu poate păşi niciodată în regiunea asta. *Sahib* trebuie să-l lase pe Ghodo să plece.

— Din punctul meu de vedere îmi este totuna, te-am avertizat. Dar este în propriul tău interes. Ştii doar ce te aşteaptă, dacă vei pica în mâinile fraţilor tăi sectanţi

În ciuda avertismentelor, tânărul călugăr ţinu morţiş la părerea lui. Să ne părăsească. Nu puteam şi nu voiam să-l împiedicăm să o facă, dacă asta voia.

El îşi luă rămas bun şi dispăru curând în munţi, în direcţia vest.

Marian dădu din cap şi adăugă zâmbind:

— Nu poate fi decât în avantajul nostru că ne-a părăsit. Drumul prin regiunea Tarai îl vom găsi noi, chiar fără el. Aşa-zisul diavol din Tarai nu-i decât o fiinţă care a bântuit pe aici în vremurile de odinioară. Dar, să nu mai zăbovim mult pe aici! Călugării din secta lui Ghodo nu vor fi renunţat la urmărire.

Eram pregătiţi de plecare. Proviziile noastre erau pe terminate, aşa că am decis să ni le reînnoim. Coloniştii tibetani s-au cam codit să ne vândă alimente, temându-se de răzbunarea călugărilor.

— Credeţi că vom întâlni în regiunea Tarai anumite animale, Mr. Farrow? se întrebă căpitanul Thumball.

— Suficient de multe, domnule Thumball. Taraiul este paradisul animalelor. Nu numai plantele şi copacii înfloresc aici, în această regiune mlăştinoasă, ci avem de-a face cu o explozie de specii şi la animale. Toate speciile tropicale le întâlnim aici. Elefanţi şi rinoceri mişună prin junglă, crocodili şi păsări de tot felul trăiesc pe malul râurilor. Porci sălbatici se găsesc pretutindeni prin desişurile pădurilor, iar

câinii, la fel de sălbatici, mişună peste tot. Cât despre răgetul tigrului, acesta se aude în fiecare noapte. Întâlneşti bivoli, cerbi albi, pisici tibetane, tupini, şopârle aeriene sau de tip gecko, precum şi râme uriaşe. Cât despre maimuţe amintesc pavianii, gibonii, maimuţe lătrătoare, ba chiar şi gorile uriaşe a căror urmă s-a găsit pe zăpezile din munţi în lumea păsăretului se află la loc de frunte găinile, gâştele, fazanii şi păunii. Chiar şi păsări de pradă ca şi vulturii, şoimii, pasărea rinocer şi câte alte cântătoare care se găsesc fie în regiunea Tarai, fie parţial în Himalaia. Mai presus de toate este tărâmul şerpilor care se aţin pe sub crengile copacilor, printre care şarpele cu ochelari sau cobra, care se remarcă prin veninul lor. De asemenea jderul, viezurele şi prădători de tipul lupilor, vulpilor, dar şi capra neagră, oaia sălbatică de Himalaia, din familia bovidelor şi câte altele.

— Uiţi boul moscat, Mariane, i-am reproşat eu zâmbind. Fireşte, nu se întâlneşte decât la altitudini mai mari, dar nu trebuie omis. Este sprinten ca o capră neagră, se caţără pe stâncile cele mai prăpăstioase şi este tot atât de zvelt ca şi o antilopă. Mirosul acela de mosc caracteristic i-a pecetluit numele. De fapt, acest mosc, acest „parfum”, are şi valenţe medicale şi de sănătate.

— Foarte bine ca ai amintit şi acest animal, dragă Robert, râse Marian, i-am servit cu această ocazie şi o mică dizertaţie căpitanului Thumball cu privire la acest animal. Să nu uităm însă de ursul cu guler, mai numit şi ursul himalayan şi atunci sper să fi amintit toată panoplia, ce zici?

— Mulţumesc foarte mult de acest curs inopinat, domnilor zise Thumball, a fost într-adevăr interesant. Acum aş propune să ne reluăm marşul. Nu ştiu de ce nu scap de presentimentul căci călugării urmăritori sunt foarte aproape. Cu cât vom ajunge mai repede în regiunea Taraiului, cu atât va fi mai bine pentru noi.

— Eu aş vrea mai degrabă să lăsăm această regiune în spatele nostru, fu de părere Marian. După socotelile mele, mai sunt treizeci şi doi de kilometri. Înainte de toate nu trebuie să uităm să luăm nişte chinină la trecerea prin acest ţinut mlăştinos.

Am făcut-o şi pe asta. După ce ne-am luat rucsacurile, am părăsit crăpătura din stâncă unde ne-am adăpostit şi am început să coborâm, încet şi precauţi, în adâncime.

Pongo încheia acum convoiul, el urmând să ne asigure spatele, pentru a nu fi surprinşi, rămânând circa treizeci de metri mai în urmă. Precauţiunile sale nu păreau să fie

fondate, întrucât nimeni nu ne urmărea şi nici înaintea noastră nu se întâmpla mare lucru.

Fără a fi tulburaţi de ceva am ajuns în ţinuturile împădurite, după ce trecuserăm prin ţinuturile mlăştinoase. Ne abătuserăm din drum şi din această cauză am fost nevoiţi să ne croim un drum propriu prin porţiunea de junglă Marian spera să dea curând de o cărăruie de animale care ar fi uşurat drumul.

După vreo două ore, am dat peste o astfel de cărăruie în junglă. Venea dinspre est, făcea o cotitură, continuând apoi înspre sud. Trebuia să ne ţinem de cărarea asta multă vreme înainte de a o părăsi. Între crengile dese, viguroase şi răsfirate ale copacilor se auzeau ţipete. Strigăte, cotcodăceli, fluierături, guiţături şi câte altele.

Păsări cu penajul multicolor dădeau o adevărată reprezentaţie pe pajişte. Maimuţele le îngânau iar din când în când se auzea în depărtare răgetul vreunui tigru.

Pongo apăru din nou lângă noi şi examină poteca animalelor cu multă atenţie.

— *Massers,* pe aici trecut mulţi rinoceri. Poate *massers* dă peste ei acum.

Asta nu ne-ar fi plăcut deloc, fiindcă pe poteca îngustă nu prea mai era loc şi atunci unde să te mai fereşti de un asemenea animal masiv? Tufişurile de ambele părţi ale cărăruii erau atât de dese şi de impenetrabile, încât nici nu ne puteam gândi a ne ascunde acolo.

Ca de obicei, Pongo păşea înaintea noastră, „curăţindu-ne" calea, cum îi plăcea prietenului meu Marian să spună.

Ne puteam bizui în toate privinţele pe instinctele acestuia şi ştiam că va adulmeca primejdia la timp.

Acum tempoul nostru se acceleră considerabil, întrucât Marian intenţiona să lase cât mai curând regiunea mlăştinoasă a Taraiului în urma noastră. Unde mai pui că aerul era atât de îmbâcsit de miresme nesănătoase, încât cu toată cantitatea de chinină îngurgitată, nu era exclus să contactăm frigurile specifice malariei.

Am făcut pauza de prânz într-o rarişte, unde am devorat ultimele provizii, având de gând ca pe parcurs să ne îngrijim, în limitele posibilităţilor şi de ceva vânat.

Se găseau destui cerbi şi antilope în jur, aşa că bănuiam că nu ne va fi greu să facem rost de carne în următoarele câteva ore. Pe de altă parte, nici nu vroiam ca din cauza vânătorii să ne abatem din drum, întrucât exista riscul potenţial de a rătăci în acest imens labirint.

Le-am propus camarazilor mei să rămânem doi dintre noi în acest luminiş cunoscut, în timp ce ceilalţi doi vor merge la vânătoare. Unul dintre cei doi, care va pleca la vânătoare, era de la sine înţeles că era Pongo, care se pricepea cel mai bine să îşi croiască o potecă prin pădure. Ce sa mai vorbim despre spiritul lui de orientare?

Cine va fi însa însoţitorul lui? Întrucât eu şi Marian aveam foarte dezvoltate instinctele de vânători, neapărat trebuia să tragem la sorţi. Din păcate, nu aveam decât pistoalele asupra noastră, dar socoteam că aceste arme ne vor fi suficiente pentru scopurile pe care le aveam.

Am tras la sorti. Aceştia l-au favorizat pe Marian, care îmi zâmbi încurajator, dispărând împreună cu Pongo în desiş.

Am perceput preţ de câteva minute fâşâitul făcut de crengile rupte de cei doi ce se îndepărtau în inima pădurii, apoi se instala o tăcere totală.

Thumball şi cu mine am rămas stăpânii luminişului, aşteptându-i pe vânătorii noştri.

— Să sperăm că nu vom avea de aşteptat prea mult, luă cuvântul căpitanul, fost aviator englez. Parcă am presentimente stranii.

— Se datorează locurilor străine în care ne aflăm, Mr. Thumball, i-am oferit eu răspunsul. După opinia mea nu ni se poate întâmpla nimic aici, călugării nu vor fi îndrăznit să ne urmărească atât.

— N-ai auzit că Thasu, călugărul, pare să fie în strânsă legătură cu „diavolul" ăsta din Tarai, Mr. Bertram?

— Nu prea cred poveştile astea, Mr. Thumball.

— Ceva trebuie să fie adevărat în poveştile astea. Nu prea iese fum fără foc în orice caz, aş prefera ca prietenul dumitale să se întoarcă cât mai repede pentru a ne continua călătoria.

— Marian a promis că în cel mult o oră o să fie înapoi şi el se ţine întotdeauna de cuvânt, Mr. Thumball, am replicat eu.

— Orice legendă îşi are originile sale. Nu ar fi mai bine să cercetăm mai amănunţit ce-i cu „diavolul" ăsta din Tarai? Nu de alta, ci pentru a afla adevărul.

— S-ar putea să fie vorba despre vreo fiară mare, necunoscută călugărilor ăştia.

— Călugării ar trebui să ştie cu exactitate ce fel de animale se aţin aici în Tarai. Poate este un animal mare, dar nu am în vedere elefantul, care e prea bine cunoscut tuturor, mai degrabă vreo specie de rinocer sau chiar de tigru.

— Nu-ţi dau dreptate în această privinţă, Mr. Bertram. Mai degrabă aş crede că este vorba despre un om al junglei,

un om al junglei care se ascunde aici. Ghodo mi-a spus că Thasa l-a chemat pe acesta să îi vină în ajutor Dacă ar fi fost animal nu ar fi putut să îl strige să îi vină în ajutor astfel.

— Vorbelor lui Ghodo nu le poţi acorda întotdeauna credit, el vorbeşte doar din auzite. Dezbatem acum problema diavolului din Tarai, dar eu sunt convins că nu o să-l vedem, pentru simplul motiv că nu exista.

Thumball ridică din umeri ca şi când ar fi vrut să spună „Aşteaptă numai şi ai să vezi, Mr. Bertram".

Ne-am stabilit tabăra la marginea luminişului pentru a putea observa mai bine ce se petrece în dosul vegetaţiei impenetrabile, în timp ce şi asupra întregului luminiş aveam o privire de ansamblu.

Că am putea fi atacaţi chiar dintre tufişurile astea nimeni nu a luat în considerare. Animalele ar fi provocat un zgomot pe care l-am fi auzit numaidecât, cât despre oameni nici aceştia nu s-ar fi putut apropia fără a se face simţiţi.

Şi totuşi, în imediata noastră apropiere pândea un duşman viclean. Eram pe punctul de a trage din nou fermoarul rucsacului meu când am auzit chiar lângă mine ceva în iarbă. M-am tras înspăimântat, când lângă mine se ridică capul unei cobre sâsâind înfuriată într-o clipă am fost în picioare De asemenea şi Thumball! Se ridică imediat. Îşi scoase cuţitul şi îi reteză fulgerător capul şarpelui.

Pericolul, era înlăturat şi astfel am putut răsufla amândoi uşuraţi. În aceeaşi clipă Thumball mă trase îngrozit înapoi. Acesta îşi aruncase o privire asupra copacului sub care stătusem, ceea ce am făcut şi eu imediat. Am simţit că sunt paralizat de teamă când am văzut pericolul prin care trecusem.

De câteva ramuri ale acestui copac atârnau câteva funii ciudate în jos, care la prima vedere păreau nemişcate. Una dintre aceste ramuri „însufleţite" căzuse jos, constituindu-se într-un prim avertisment. Dar aceştia nu erau decât şerpi cu ochelari, dar foarte otrăvitori.

— Asta-i culmea, scrâşni Thumball. Stă omul fără să bănuiască şi discută, iar deasupra capului său pândeşte moartea.

— Asta să ne servească de lecţie pe viitor, dragă domnule Thumball. Atunci când o să ne mai facem sălaşul în copac să nu uităm niciodată ca înainte să-l examinăm. Să sperăm că nu vor avea parte şi camarazii noştri de o surpriză asemănătoare.

Bum! Din nou căzu una dintre cobre la pământ. Aceasta dispăru cu repeziciune în tufiş încât nu am mai putut-o

ajunge.

N-am mai îndrăznit să ne aventurăm sub copac, totuşi, acolo rămaseră încă rucsacurile noastre, pe care fireşte că am fi dorit să le recuperăm. L-am rugat pe Thumball să ni le recupereze în timp ce eu urmam să stau cu ochii aţintiţi asupra şerpilor, semnalându-i imediat acestuia dacă îl pândea vreo primejdie.

Nu se petrecu nimic ameninţător, aşa că Thumball reuşi să extragă rucsacurile din vecinătatea primejdioasă. Acum însă ne plasasem în mijlocul luminişului, aşteptând acolo întoarcerea camarazilor noştri.

Undeva în depărtare se auzi o împuşcătură urmată imediat de încă una.

— Ăsta a fost Marian, am spus eu.

— Aşa se pare, Mr. Bertram, zâmbi Thumball. Cine altul să fi tras dacă nu el? După câte îmi dau seama, suntem singuri în această regiune.

Englezul avea fără îndoială dreptate, afirmaţia mea fusese superfluă. Dacă Marian împuşcase ceva, va trebui să se întoarcă în curând cu prada.

Din nou se auzi o împuşcătură. Am ciulit urechile De ce a tras Marian încă o dată, dacă tot şi-a răpus prada? Nu cumva..?

Din nou se auzi o detunătură şi apoi… încă una..

— Asta-i cam ciudat, îmi mărturisi englezul. Îmi pare mai degrabă că prietenul nostru se află în pericol, Mr. Bertram. De s-ar întoarce numai repede!

— Mi-ar fi plăcut mai degrabă să merg să-i caut, Mr. Thumball. Şi eu sunt cât se poate de neliniştit.

— Poate că a ratat ţinta, Mr. Bertram. Gândeşte-te că nu a avut la el decât revolverul.

— Marian este un ţintaş excelent, Mr. Thumball. Dacă nu este sigur că poate nimeri nu trage Am senzaţia că..

Acum urmă a şasea detunătură.

— La dracu! Cu siguranţă că s-a întâmplat ceva acolo, Mr. Bertram, îmi strigă Thumball peste umeri. Haide să le dăm, camarazilor o mână de ajutor.

— Întâi să ne ascundem bagajele, nu le putem lăsa pur şi simplu aici, Mr. Thumball.

— Păi să le pitim aici sub tufişul acesta şi să-i dăm drumul!

După ce ne-am ascuns bagajele sub ramurile unui tufiş des, am pătruns în desiş prin acelaşi loc prin care au făcut-o Marian şi Pongo.

Am recunoscut cu uşurinţă poteca pe care şi-au croit-o prin vegetaţia luxurianta cei doi, după crengile frânte şi frunzele căzute. Cu toate acestea a trebuit să ne facem loc cu ajutorul cuţitelor pentru a străbate mai uşor. Thumball era foarte agitat şi se grăbea din cale afară.

Cât despre mine, mă gândeam la şerpii descoperiţi de curând şi care populau acest ţinut mlăştinos. Fără să vreau am privit în sus şi… am încremenit. Aproape pe fiecare copac atârnau ca nişte frânghii şerpi asemănători care-şi pândeau prada. Dar şi pe pământ se târau câţiva. Din fericire, purtam cizme înalte, care ne protejau de muşcăturile acestora.

Am urmat aceeaşi potecă de care se folosise şi Pongo Destul de des dădeam peste un copac doborât, cu o grosime aproape de trei metri în diametru şi în acest caz am fost nevoiţi să facem ocol, ceea ce ne îngreuna considerabil înaintarea.

Din nou ne-am poticnit de un astfel de uriaş pe care am început să-l examinăm cu atenţie. De acum nu prea ştiam în ce parte se află camarazii noştri, întrucât nu am găsit nici o ramură frântă.

Deodată Thumball mă apucă de mâini şi îmi arătă o ramură sus. Am privit în direcţia indicată şi mi-am dat seama ce l-ar fi putut înspăimânta aşa. Mirat m-am uitat la el.

— Nu l-ai văzut, Mr. Bertram? întrebă el agitat.

— Nu, pe cine ar fi trebuit să văd, Mr. Thumball.

— Pe, pe… „Diavolul din Tarai”. Cu siguranţă a fost el.

— Prostii, Mr. Thumball, te-ai înşelat cu siguranţă, ia povesteşte-mi ce ai observat.

— Am văzut o faţă de diavol foarte păroasă. Părul îi atârna în şuviţe lungi încâlcite, în jurul capului.

— Poate că a fost o maimuţă, Mr. Thumball, am râs eu. Te-ai lăsat prostit de un asemenea animal.

— Nu, n-a fost deloc maimuţă, Mr. Bertram, i-am văzut capul foarte clar. Haide, trebuie să dăm de urma fiinţei ăsteia.

Am privit la rândul meu în sus din nou, în speranţa că voi zări şi eu faţa schimonosită a diavolului, dar nu am avut ...

Thumball, cercetase împrejurimile între timp şi acum mă striga cu o voce imperioasă:

— Haide încoace, Mr. Bertram. Pe aici s-au strecurat camarazii noştri. Se văd clar urmele picioarelor în solul mlaştinilor.

L-am urmat foarte aproape, deoarece eram îngrijorat de soarta prietenilor mei. Aceştia trebuiau să se întoarcă demult,

dacă vânaseră cu adevărat ceva. Iar Pongo s-ar fi folosit de acelaşi drum cu siguranţă.

Copacul avea vreo treizeci de metri lungime După ce l-am înconjurat ne-am trezit în faţa unui luminiş, unde se găseau mai mulţi astfel de uriaşi ai pădurii căzuţi. Arăta de parcă trecuse o furtună îngrozitoare pe acolo, ce scosese pur şi simplu copacii din rădăcină.

Minute întregi am rămas pironiţi locului, uitându-ne la copacii căzuţi.

— Aici trebuie să fi fost unde prietenul dumitale a tras cu arma, fu de părere englezul. În junglă nu a avut prilejul de a întâlni nici un animal, dar aici e un adevărat paradis cinegetic.

— Atunci ar trebui să fie pe aici, iar eu nu îi văd nicăieri.

— Trebuie să ocolim luminişul sau să strigăm, poate vom primi vreun răspuns.

M-am uitat din nou de jur împrejurul luminişului. Din cauza copacilor doborâţi îmi cam lipsea perspectiva, de aceea trebuia să-i ocolim, pentru a putea examina întreg luminişul. L-am îndemnat pe Thumball să facem asta împreună. Pe când era gata sa pornim, din spatele unui trunchi gros de copac, aflat la vreo douăzeci de metri distanţă, ţâşni o făptură misterioasă, care dispăru curând îndărătul unui alt trunchi de copac.

— Uite-l, uite-l din nou! ţipă agitat Thumball.

Încă mai priveam locul unde dispăruse fiinţa misterioasă. Nu putea fi decât o fiinţă vie, dar… avea întreg corpul acoperit de păr, asta îmi era de acum foarte clar pentru că am reuşit să o observ cu atenţie. Pentru o maimuţă avea trunchiul prea înalt, iar braţele prea scurte, în afară de asta, mergea aidoma unui om.

— „Diavolul din Tarai”, Mr. Bertram! îmi şopti Thumball.

— O fiinţă vie, cum ai văzut-o prea bine şi dumneata, Mr. Thumball. Dar, haidem să o căutam!

— Prudenţi, Mr. Bertram, prudenţi, te rog! Cine ştie cu ce avem de-a face în realitate!

— Păi, fiinţa aia. Ce-o fi fost, nu era înarmată! Cu revolverele noastre îi suntem superiori Dar, înainte de toate, trebuie să-i găsim pe camarazii noştri.

— Eu cred că au fost luaţi prin surprindere de către „Diavolul din Tarai”, Mr. Bertram.

— Dar prietenul meu a tras cinci focuri de armă!

— Atunci, atunci… fiinţa aia nu poate fi nicicum rănită!

— Prostii, Mr. Thumball! Doar nu eşti şi dumneata la fel de superstiţios ca şi călugării de urmărirea cărora ne temeam.

După părerea mea, nu aveam de ce să ne îngrijorăm din partea „Diavolului din Tarai”.

— Poate că ai şi dumneata dreptate, Mr. Bertram, cu toate astea trebuie sa fim foarte prudenţi. Încă nu ştim ce este. Dar iată… a apărut din nou!

Într-adevăr, din spatele unui copac apăru corpul păros al misterioasei făpturi. După încă două secunde dispăru din nou.

— Ăsta nu pare deloc a fi om, Mr. Bertram!

— Dar nici maimuţă, după cum singur ţi-ai dat seama, Mr. Thumball.

— Fireşte! Dacă este… „Diavolul din Tarai”?!

— Şi te temi de „diavolul” ăsta. Mr. Thumball?

Englezul se ridică mândru în picioare şi zise:

— Nu mă tem de nimic, prin urmare nici de diavol! Haide să-i altoim o scatoalcă pe blană!

— N-aş prea fi de acord cu propunerea asta, ar putea fi totuşi o fiinţa umană, Mr. Thumball.

— Dacă este un om, nu-l văd să nutrească gânduri curate în ceea ce ne priveşte! Dar haide să-l căutăm, totuşi!

Ne-am strecurat cu multă precauţiune înainte, alunecând ca nişte umbre pe lângă unul dintre trunchiurile celor doi copaci de unde apăruse făptura. L-am examinat în tăcere fără a descoperi ceva. Pe când ne apropiam de cel de-al doilea copac, am zărit ceva zăcând jos la pământ. M-am oprit speriat Pe jos zăcea aruncat unul dintre pistoalele care trebuia să-i fi aparţinut lui Marian.

Din două sărituri am fost lângă locul menţionat, m-am aplecat şi am ridicat arma. Încărcătorul armei era golit. Noi am perceput şase detunături, iar revolverul avusese 8 gloanţe.

Thumball aproape că nu îmi dădea atenţie ci era preocupat să ţină sub observaţie trunchiul copacului M-am apropiat de englez şi i-am arătat arma. Acesta îmi făcu numai un semn cu capul şi păşi mai departe. Mi-am pus revolverul lui Marian la brâu şi am păşit în urma lui Thumball.

Când am ajuns în fine în dreptul celui de-al doilea trunchi de copac şi am aruncat o privire în dosul acestuia, am constatat că fiinţa misterioasă dispăruse.

— M-am aştepta să dispară, Mr. Thumball. Acum, ce-i de făcut? „Diavolul” trebuie sa fi dispărut undeva în pădure.

— Înainte de toate trebuie să ne găsim camarazii, Mr. Thumball. De asta ne-am croit drum prin desişurile astea, nu să umblăm după nu ştiu ce diavol.

În timp ce vorbeam scrutând împrejurimile cu privirea, am descoperit ceva zăcând în pământ. Era casca colonială a prietenului meu.

— Aici s-a întâmplat cu siguranţă ceva, Mr. Thumball Prietenul meu şi Pongo au avut de dat o luptă aici. Uită-te jos şi îmi vei da dreptate.

— Am remarcat deja. Haide să cercetăm amănunţit locul, poate vom da de vreo urmă care să ne arate încotro să o apucăm.

— Dar cercetările noastre nu au dus la nici un rezultat, n-am descoperit nici o urmă în iarba deasă. Şi totuşi, înainte cu ceva timp descoperisem amprenta marcată a cizmei lui Marian lăsată pe terenul mlăştinos.

— Extrem de ciudat. N-ar fi mai bine să tragem o salvă, două din puştile noastre pentru a le da de ştire camarazilor că suntem pe urmele lor? Oricum „Diavolul din Tarai” ne-a văzut deja.

Imediat au răsunat împuşcăturile, care şi-au repercutat curând ecoul, liniştea instaurându-se apoi parcă şi mai profundă. Era de parca toate fiarele junglei ar fi amuţit de teama „Diavolului din Tarai”.

II
OMUL DIN PĂDURE

DUPĂ CE AM TRAS SALVELE DE AVERTISMENT, am stat cu urechile ciulite, uitându-ne concomitent în toate părţile. Nu se petrecu nimic şi nici n-am perceput vreun răspuns oarecare Nici nu se arătă cineva.

— N-are nici un sens, Mr. Bertram! Să căutăm mai departe! Cel mai bine ar fi să luăm urma diavolului, cred ca şi-a lăsat amprenta în solul moale.

Întrucât în ceea ce mă priveşte nu eram hotărât ce era mai bine să întreprind, am urmat sfaturile căpitanului de aviaţie englez. Acesta păşi încă o dată în dosul trunchiului de copac îndărătul căruia apăruse fiinţa misterioasă. Am recunoscut câteva urme care s-au estompat însă curând.

Ne-am continuat drumul în speranţa că vom regăsi urmele în altă parte, dar nu a fost aşa.

— Să ne oprim. Probabil că s-a căţărat în copac, îmi strigă Thumball. Vădit inspirat. Altfel nu îmi pot explica.

Pentru a verifica supoziţia asta eram hotărât să mă urc în copac. Thumball mă ajută să o fac După ce am ajuns sus am reuşit să am o bună perspectivă asupra luminişului, dar din nou nu am văzut nici o făptură umană sau altceva.

În cele din urmă am descoperit că fiinţa misterioasă stătea undeva în spate şi ne privea intens. Depărtarea era însă destul de mare, încât noi nu distingeam decât o siluetă întunecată. Cu toate acestea, am putut remarca o fiinţă peste tot acoperită cu păr, iar părul de pe cap îi atârnă sălbatic şi nearanjat. Cel puţin mie îmi făcuse o impresie oribilă.

— Acolo în spate a apărut din nou diavolul, l-am atenţionat pe Thumball. Să ne târâm cu grijă până acolo, altfel dispare din nou.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum a ajuns atât de repede acolo. Locul unde se aţine acum este destul de departe, în cealaltă parte a luminişului.

— Da, este o distanţă destul de mare până acolo. Fiinţa aceea trebuia să o fi parcurs în mare grabă Ar fi trebuit să nu fi mers prin pădure, unde copacii şi vegetaţia se constituiau în atâtea piedici.

— Dar de ce n-ar fi folosit trunchiurile acestea ca şi o posibilitate de mascare. În timp ce noi mergeam pe jos pe lângă aceştia, lesne s-ar fi putut strecura mai departe, fără ca noi să băgăm ceva de seamă. Acum puteam să ne folosim noi de posibilitatea asta, utilizând trunchiurile de copaci de pe stânga, în dosul cărora să ne pitim. Puteam îndrăzni ca apoi

să surprindem fiinţa misterioasă, dacă bineînţeles aceasta nu s-a depărtat prea mult.

Încercarea era menită să fie pusă în aplicare. M-am coborât din nou de pe trunchiul gros al copacului. Thumball se învoi imediat cu planul meu, dar îmi propuse o modificare Ar fi fost mai bine, după părerea lui, să alergăm pe două direcţii diferite, astfel, el o să-şi ia asupră-şi partea din dreapta a drumului, pe când mie îmi revenea cea stângă. Ne-am strecurat mai departe. Curând nu l-am mai putut zări pe Thumball. Fără voie, am tresărit. Ce s-a întâmplat, dacă a dispărut şi el fără urmă? În acest caz, aş rămâne de unul singur în luminiş.

Mi-am alungat gândurile astea neplăcute. Thumball nu era omul care să se lase surprins atât de uşor. În afară de asta, avea revolverele gata pregătite şi va slobozi cu siguranţă un glonte de înştiinţare dacă cineva îl va ataca pe drum.

Mi-am accelerat paşii şi în curând am ajuns la capătul buştenilor şi trunchiurilor de copaci căzuţi, de unde aveam o privelişte mai generoasa. Nu am zărit nimic, semn că misterioasa creatură îşi părăsise din nou locul. Tot ce mai puteam face în situaţia dată era să mă caţăr pe cel mai înalt dintre buştenii prăbuşiţi pentru a avea o perspectivă şi mai largă în jur.

Gândit şi făcut, cu toate ca nu mi-a fost uşor cu căţăratul pe lemnul alunecos, dar până la urmă am ajuns unde mi-am dorit. Am privit în toate părţile, dezamăgit de ceea ce vedeam. Nici vorbă de vreo creatură şi nici de Thumball n-am dat, deşi ar fi trebuit să apară cam de multişor.

Am presupus că fiinţa aceea misterioasă se pitise pe undeva îndărătul unui trunchi gros de copac, iar Thumball tocmai o observa, monitorizându-i mişcările. Deci, trebuia să aştept.

S-au scurs minute bune fără ca cineva să se apropie sau să lase vreun semn. N-am găsit nici urma camarazilor mei, nici pe cea a diavolului din Tarai, parcă i-ar fi înghiţit pământul. M-am coborât de pe trunchiul de copac, precipitându-mă spre copacul prăbuşit ales de Thumball ca şi acoperire. Dar şi aici mă aştepta o dezamăgire. Thumball dispăruse.

Am scuturat nedumerit capul. Am început să caut cu febrilitate, bănuind ce era mai rău. Mi-am dat seama că nu aveam să ajung prea departe cu cercetările mele. Am hotărât să trag cu arma de trei ori. Thumball o să ştie de ce am făcut-o şi îmi va răspunde. Nu s-a întâmplat însă nimic. Am început să mă îngrijorez de soarta camarazilor mei şi fără voie mi-au venit în minte călugării de care fugiserăm. Să fie

ei oare mână în mână cu acest blestemat „Diavol din Tarai”? Nu se putea să fie aşa, deoarece nimeni nu putea şti că noi ne aflam aici.

M-am căţărat pe primul trunchi de copac întâlnit în cale. Pe când mă îndreptam de şale, l-am zărit pe diavol pitit undeva departe, într-o rarişte. Acesta se căţărase şi el pe trunchiul unui copac mare şi îşi ridica mâna ameninţător în direcţia mea.

Ceva îmi devenise foarte clar: acesta nu putuse într-un timp atât de scurt să-l fi surprins pe Thumball şi să-l fi târât de acolo. Prin urmare, Thumball trebuia să se fi aflat undeva prin apropiere. Am examinat încă o dată cu multă minuţiozitate împrejurimile, după care m-am urcat din nou pe trunchiul de copac pentru a căuta urmele pe care nu putea să nu le fi lăsat Thumball pe acolo.

Şi am avut succes. Când am ajuns pe la mijlocul trunchiului, am observat urmele lăsate de paşii lui Thumball pe pământul umed. Aici se oprise acesta, după care se îndreptase spre pădure.

Am privit din nou spre locul în care zărisem „Diavolul din Tarai”, dar acesta dispăruse.

Odată aflat în faţa desişului stufos, m-am oprit pentru a-l examina cu atenţie. Deoarece ţineam pregătite revolverele în mâini, am pus unul la cingătoare pentru a-mi elibera mâna stângă, întrucât vroiam sa pătrund din nou în desiş, pentru a-l căuta pe Thumball.

M-am apropiat încet şi prudent de tufiş. Nimic nu se mişca îndărătul lui. Deodată, m-am întors pe călcâie pentru a arunca o privire de ansamblu şi am încremenit. La nici douăzeci de metri de mine, în dosul unui trunchi gros de copac, stătea şi mă privea liniştit… „Diavolul din Tarai”.

Asta nu putea fi trupul unui om, dar nici al unei maimuţe nu era. Mă aflam în faţa unei enigme.

Iute ca fulgerul, am ridicat arma şi am tras în direcţia arătării. Corpul acesteia dispăru. Am ochit cu bună ştiinţă mai sus, întrucât nu vroiam să rănesc creatura, cu atât mai puţin să o ucid. Am aşteptat câteva secunde foarte iritat, dar corpul creaturii nu mai apăru deloc.. M-am îndreptat de şale şi am pătruns din nou în desiş. Înainte de a ajunge acolo, mă cuprindeau treptat fiorii groazei. Fără să vreau, am făcut o piruetă în spate şi asta a fost salvarea mea.

Un obiect zbura prin aer, luându-mă drept ţintă. M-am ferit cât am putut de mult. Obiectul căzu cu un trosnet în tufiş. Deasupra, pe trunchiul de copac, apăru din nou capul creaturii.

Mi-am ridicat din nou arma, dar capul dispăru cu iuţeala fulgerului, conducând la singura concluzie logică: creatura ştia importanţa armelor de foc.

Am alergat din nou spre tufiş şi m-am aplecat pentru a căuta obiectul ce fusese aruncat asupra mea. Spre marea mea surpriză, ţineam în mână un bumerang din acelea ce se folosesc în Australia.

Cum putuse ajunge o asemenea armă, încă mânuită atât de bine, în mâinile unei astfel de creaturi! Acum trebuia să mă aştept la o a doua lovitură. Capul ciudatei fiinţe nu se mai arătă De aceea, am îndrăznit să intru în desiş, unde mă aştepta o surpriză. Îndărătul tufişului se deschidea o cărăruie îngustă, nu una creată de animale, după cum mi-am dat seama de la bun început.

Această cărăruie fusese creată de mâna omului, crengile fuseseră retezate până la cioturi, cu multă grijă, de o parte şi de alta. Mi-am croit drum prin desiş, stând la pândă cu urechile ciulite. Aici începeau urmele lăsate de Thumball. Să fi pornit singur pe cărăruie? Mi-ar fi lăsat un semn oarecare, întrucât ştia. Şi singur cât de periculos era să rătăceşti pe aici fără ţel. Încet, încet, am luat-o înainte pe cărare, spionând din când în când de-a lungul şi de-a latul acesteia. Misterioasa fiinţă nu era de văzut nicăieri, probabil că îşi dădea seama că aici fundalul vegetal nu oferea suficiente posibilităţi de mascare, temându-se desigur de puterea armelor de foc.

Cărăruia făcea o cotitură bruscă şi îndată ce am dat colţul, am văzut o siluetă prăbuşită înaintea mea, Thumball. M-am aplecat asupra lui, după care am răsuflat uşurat: părea numai ameţit. O rană la cap ieşi la iveală, produsă probabil de bumerangul mânuit de făptura ciudată şi căreia îi căzuse victimă.

Dar cum a ajuns el aici? Adică Thumball. Urmele mi-au arătat clar că acesta a fost târât aici de către diavol, întrucât urmele erau fără îndoială lăsate de el.

Am păşit înapoi, după care am privit prin desişul gros. Am vrut sa mă conving ce face în clipa de faţă ciudata făptură.

Am alergat apoi înapoi la Thumball pentru a încerca să-l aduc în simţiri. Aproape că am încremenit de groază când l-am văzut pe „Diavolul din Tarai", stând în apropierea victimei sale, ba chiar aplecându-se asupra lui. Am tras imediat, dar în aceeaşi clipă făptura dispăru. Am alergat înainte dându-mi seama că a dispărut pe o cărăruie laterală, pe care n-am apucat eu să o observ mai devreme.

Întrucât aici în pădure se găseau foarte multe trunchiuri doborâte şi cărarea mea nu era dreaptă şi făcea foarte multe

curbe, atât de multe încât îmi păru totul lipsit de sens şi nici o perspectivă de a porni în urmărirea fiinţei.

M-am înapoiat la Thumball. Când i-am ridicat capul acesta îşi deschise ochii. La început nu ştiu ce se petrecu cu el, dar apoi îşi dădu seama. L-am făcut să priceapă că a fost atacat. Se ridică cu greu în capul oaselor, spunându-mi că îi plesnea capul de durere, dar treptat îşi recăpătă siguranţa de sine.

— A fost o întâlnire memorabilă. Cu o fiinţă în carne şi oase, domnule Bertram. Asta v-o pot garanta. Un diavol adevărat nu s-ar fi folosit de bumerang în orice caz, adăugă el zâmbind printre dinţi.

I-am dat dreptate.

— Dar ce-i de făcut acum, Mr. Thumball? N-ar avea nici un sens să ne întoarcem la luminiş, cel mai bine ar fi să pornim înainte pe cărăruie.

— Să mergem atunci. Aproape sunt sigur că şi camarazii noştri au căzut jertfă bumerangului Blestemat al făpturii. Chiar şi Pongo nu s-ar fi putut apăra împotriva unei lovituri cu un astfel de obiect venit din spate.

— M-am gândit şi eu la asta. Făptura asta trebuie să posede o îndemânare grozavă.

— Şi trebuie să posede o putere extraordinară, altfel nu m-ar fi putut târî atât de repede prin desiş, pentru a mă aduce aici. Asta spune totul.

— L-aş fi putut doborî cu un glonte la pământ, dar mi-am dat seama că am în faţă o fiinţă omenească, am adăugat eu.

— Poate că ar fi trebuit să tragi, Mr. Bertram. Poate că aşa le-ai fi salvat viaţa camarazilor dumitale. Din partea mea, eu nu voi mai şovăi deloc. O să-i trag un glonte în blană îndată ce o să-l şi văd. Doar el nu s-a sfiit să mă atace.

— Ar trebui să tragem numai în caz de forţă majoră, Mr. Thumball. Ar fi suficient să îl rănim numai, atât cât să nu ne poată scăpa. Mi-ar plăcea înainte de toate să ştiu cu ce fel de creatură avem de-a face.

— Din partea mea cred că este vorba despre un băştinaş „important”. Am mai văzut prin poze figuri asemănătoare.

— O fi, dar omul nostru are păr peste tot corpul. Şi blana acestuia pare să fie autentica, Mr. Thumball.

— Tocmai de aceea trebuie numaidecât să-l capturăm. Şi o s-o facem sigur.

Thumball îşi reveni pe deplin, acum când căzusem de comun acord să cercetăm cărarea. Fireşte că se impunea multă precauţie în continuare.

Aşa cum am mai spus cărarea făcea multe cotituri. La fiecare dintre acestea trebuia să oprim pentru a vedea dacă nu ne pândeşte diavolul. Am oprit bumerangul la mine, întrucât nu aş fi vrut ca să cada în mâinile fiinţei misterioase din nou.

Aş vrea să precizez aici căci pe când mă aflam în Australia am învăţat de la prietenii mei să mânuiesc foarte bine acest gen de armă. Se înţelege că nu am ajuns la măiestria băştinaşilor în ce priveşte atingerea exactă a ţintei.

Am reţinut prin urmare bumerangul asupra-mi şi eram decis să fac uz de el, în cazul în care se dovedea mai nimerit decât o împuşcătură de revolver.

Drumul pe care apucasem era destul de lung şi înconjura luminişul. Când eram pe la jumătate, Thumball se opri şi arătă înspre un tufiş în stânga. M-am întors şi am cercetat desişul. Ceea ce îi atrăsese atenţia lui Thumball erau două crengi turtite. Le-am dat repede la o parte şi am găsit o nouă potecă ce ducea în pădure.

Thumball mă privi zâmbind şi-mi spuse:

— Aşa m-am gândit şi eu. Era logic ca poteca să înconjoare numai luminişul. Pe aici trebuie să o apucăm acum.

Am procedat în consecinţă Şi această nouă potecă era foarte bine întreţinută şi era clar făcută de mâna omului. Am apucat-o repede înainte acordând mare atenţie feluritelor sinuozităţi pe care continua să ni le prezinte şi aceasta. Curând ne aflam în faţa unui luminiş în care, pe nişte pari, stătea o colibă cum mai văzusem pe continentul australian Oare să aibă Thumball dreptate atunci când spunea că avem de-a face cu un emigrant australian?

Nu mi-am putut lua un răgaz prea mare pentru a da atenţie acestei ipoteze, când m-am simţit înşfăcat de umăr de către englez care îmi arăta ceva într-o parte a pădurii.

— Uite-l acolo pe individ, sau cel puţin cred că el este, îmi şopti acesta agitat în ureche.

M-am uitat şi eu în direcţia arătată, dar nu am putut distinge nimic. Poate că englezul se înşelase şi acum vedea tot felul de fantome N-ar fi avut nici un sens să-l urmărim pe presupusul australian prin pădure ci era mai bine să ne concentrăm asupra colibei din luminiş. De acolo dacă va fi necesar vom putea supraveghea şi luminişul.

I-am şoptit planul meu englezului. Acesta se învoi cu propunerea mea şi după încă vreo două minute am fost la colibă, în ipoteza ca misterioasa fiinţă se găsea la adăpost în pădure, m-am căţărat repede pe stâlpul principal al colibei,

un trunchi de copac solid, bine prelucrat şi după încă o opintire eram pe mica platformă.

Thumball mă urmă cu multă prudenţă, rotindu-şi mereu privirile în jur. Uşa colibei era numai proptită, de aceea numai cu o lovitură de picior am împins-o ducându-mi mâna concomitent la patul revolverului. Dar deja era târziu. M-am trezit cu o lovitură puternică în cap, care mă aruncă de pe platformă până pe pământ, unde am şi rămas acolo fără cunoştinţă.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa zăceam alături de Thumball pe podeaua colibei, legat la mâini şi de picioare întrucât uşa fusese închisă, înăuntru domnea o semiobscuritate care îmi permitea să recunosc numai cu mare greutate obiectele din jur.

Când mi s-au obişnuit ochii cu semiîntunericul, mi s-a părut că într-un colt al colibei recunosc chipul „Diavolului din Tarai".

Ochii acestuia străluceau straniu. L-am atins pe Thumball pentru a-i atrage atenţia, dar el nu-şi recăpătase cunoştinţa, ceea ce, firește, m-a dus la concluzia că şi acesta fusese puternic marcat de lovitură.

Am început să-mi examinez legăturile, dar în acest timp m-am străduit să nu-mi scape din ochi silueta întunecată ce mă pândea din coltul colibei. Aştepta „Diavolul" ca să revenim?

Am reuşit să îmi slăbesc legăturile de la mâna dreaptă încât m-am putut elibera. Am început să lucrez la mâna stângă, dar din cauza siluetei pânditoare din fundul colibei n-am îndrăznit să mă ating de legăturile de la picioare. Între timp se mişcă şi Thumball. Încercă mirat să se scoale, dar trezindu-se legat şi văzându-mă pe mine la fel mă întrebă.

— Ce s-a întâmplat, Mr. Bertram?

Nu i-am răspuns nimic continuând să contemplu creatura care între timp nu se mişcase.

Thumball crezu că încă mă mai aflam leşinat, aşa că încercă de unul singur să se elibereze de legături, încercare firește ce nu îi reuşi.

În aceeaşi clipă silueta ghemuită din colţ se mişcă, venind fără zgomot spre noi. Am zărit capul misterioasei fiinţe, la nivelul acestuia luând un cuţit, care probabil era ţinut între dinţi, în timp ce el se târa pe mâini şi pe genunchi înainte.

Din fericire aveam mâinile libere şi astfel mă puteam apăra. Armele pe care le aveam ne fuseseră luate pe când zăceam fără cunoştinţă Dacă îmi va reuşi să-i smulg cuţitul făpturii dintre dinţi atunci…

M-am uitat asupra făpturii. Acum eram sigur că era vorba despre „Diavolul din Tarai”. I-am recunoscut după blana păroasă şi părul zburlit de pe cap. Un fior mă străbătu din cap până în picioare, pe măsură ce acesta se apropia tot mai mult.

În aceeaşi clipă Thumball scoase un ţipăt ascuţit. Şi acesta observase cuţitul şi bănuia ce o să se întâmple.

Deocamdată, „Diavolul” părea să nu intenţioneze a se repezi asupra noastră. Acesta se mărginea să se târască în jurul nostru, aparent jucându-se cu noi de-a pisica şi şoarecele. În acelaşi timp fiinţa scotea un mormăit nedesluşit.

Mi-am împins mâinile înainte fiind gata să-l apuc Pentru asta trebuia să aştept momentul prielnic, întrucât eram ferm convins că acesta îşi va scoate rapid cuţitul dintre dinţi şi va încerca să împungă cu el.

Acum se găsea în spatele nostru. În acelaşi timp, Thumball scoase din nou un ţipăt ascuţit, deoarece „Diavolul din Tarai” îl apucase brusc de păr şi tocmai era pe punctul de a apela la cuţit, când am intervenit eu. M-am azvârlit asupra lui şi mi-a reuşit în primă instanţă să blochez braţul diavolului.

Am apucat cuţitul, l-am întors şi am lovit cu el în acelaşi moment. Am nimerit braţul. „Diavolul” scoase un ţipăt de furie şi se dădu înapoi. M-am ridicat în picioare de îndată ce am reuşit să-mi tai legăturile.

Mi-am închipuit că fiinţa aceea îşi va relua atacurile asupra noastră, dar am văzut că mă înşelasem, întrucât, spre marea mea uimire, se întoarse repede pe picioare, se grăbi spre uşă şi dispăru din încăpere. Chiar am perceput cum stâlpul se zdruncina sub noi. I-am tăiat repede legăturile lui Thumball, care începu să înjure birjăreşte M-am ghidat la rândul meu spre uşă, păşind pe platformă. Ochii mi-au rătăcit pe platformă. „Diavolul din Tarai” nu mai era de văzut, dispăruse.

Thumball păşi lângă mine.

— Au fost momente îngrozitoare, Mr. Bertram, credeam că s-a sfârşit cu noi, fu de părere englezul. Aceste minute nu le voi uita prea curând. L-am aprobat şi m-am întors din nou în colibă, rugându-l pe Thumball să stea de veghe pe platformă. În colibă mirosea puternic a maimuţă. Am scuturat neîncrezător din cap. Aveam de-a face într-adevăr cu o maimuţă sau cu un om-maimuţă? După opinia mea cea dea doua ipoteză era de luat în considerare, ceea ce era o mare deosebire. Am început să examinez cu mare atenţie interiorul colibei, lumina mea de buzunar permiţându-mi să penetrez

colturile cele mai îndepărtate, dar şi întunecate. Pe un fel de pat alcătuit din frunze ne-am descoperit armele, altceva nu era nimic de văzut. Am vrut să mă întorc când mi-a venit o idee. Cu piciorul am dat patul de frunze la o parte şi spre mirarea mea un mic obiect ieşi la iveală. M-am aplecat să-l ridic. Într-o învelitoare de piele se găsea o ciudată cărticică. Mi-am însuşit-o şi am început sa cercetez mai cu sârg coliba N-am găsit nimic altceva decât un nasture dintr-un material cărnos. Cum a putut ajunge aşa ceva în coliba asta? Diavolul din Tarai cu siguranţă nu folosea nasturi, întrucât nu avea haine. Mi-am însuşit şi acest obiect, după care am coborât jos. Thumball mă aştepta, cu ochi întrebători.

— Haide să dispărem de aici, Mr. Thumball, nu mi-ar plăcea deloc ca „Diavolul" acesta să ne surprindă a doua oară! Am descoperit ceva interesant. Vom căuta un loc adăpostit într-un tufiş, unde nu vom putea fi atacaţi. Chiar…

— Ce… ce ai găsit, Mr. Bertram! Dar vorbeşte, omule! Ştii că m-ai făcut curios!

— Haide, nu avem prea mult timp de pierdut, o să-ţi arăt imediat totul. Mai încolo ne vom găsi mai în siguranţă decât aici pe cărămida asta îngustă, unde nu ne putem apăra cum se cuvine.

— N-ar trebui să uităm de şerpi, Mr. Bertram Tocmai pare să ne găsim într-un adevărat paradis al şerpilor, ia uită-te, rog şi vezi cum atârnă aceştia de crengile copacilor!

— Nu sunt toţi şerpi, Mr. Thumball. Multe sunt liane care seamănă uimitor cu şerpii. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fim vigilenţi. Dacă părăsim cărarea asta scăpăm de primele pericole.

Am alergat spre cealaltă zonă a luminişului, adică în direcţia opusă nouă şi am pătruns în desiş, după puţină căutare am găsit un loc unde să ne aşezam şi în acelaşi timp să putem tine sub observaţie cealaltă parte a luminişului.

L-am rugat pe Thumball să se uite permanent într-acolo, în timp ce eu am scos cărticica pentru a o examina. În acelaşi timp i-am explicat camaradului meu peste ce tip de obiect dădusem în colibă. Nu era decât jurnalul unui englez, un anume John Thomson, un fel de explorator ce îşi propusese să cerceteze zona Taraiului.

Erau însemnate informaţii şi schiţe extrem de interesante şi chiar la sfârşit, în câteva locuri, era ceva ce îmi stârnise curiozitatea. Aici se pomenea nici mai mult nici mai puţin despre „Diavolul din Tarai".

„…19 martie 19… Azi am vorbit cu un călugăr tibetan care m-a avertizat să nu pun piciorul în regiunea Tarai. Cică

acolo era stăpân diavolul. Am râs de gluma asta spunându-i că nu exista nici un diavol. Doar superstiţiile oamenilor de prin partea locului. Acesta m-a asigura şi s-a jurat că există un astfel de diavol, totuşi.

Hotărârea era luată. Vroiam să vizitez aceste locuri din Tarai mai mult ca oricând şi să-l caut pe acest aşa-zis diavol. Fără a-mi mai consulta purtătorii de poveri care aparţineau cu toţii unui cult indian, am pornit să-mi fac toate pregătirile pentru începerea căutărilor. De fapt, în ziua următoare însoţitorii mei au refuzat categoric să-mi fie alături în această călătorie, întrucât se temeau de acest diavol. M-am înfuriat bineînţeles, m-am purtat cam grosolan cu ei, dar atunci când m-am deşteptat mă aştepta o surpriză neplăcută. Toţi acei care trebuiau să mă însoţească au dispărut împreună cu toate proviziile."

„…25 martie 19.. Sunt singur în pădure părăsit de toţi tovarăşii mei de drum. Acum aş vrea să mă întorc, dar teamă îmi e că m-am rătăcit. Mi-am construit o colibă într-un luminiş singuratic şi acum stau aici. Despre *Diavolul din Tarai* nu am auzit până acum nimic."

„…28 martie 19… Astăzi l-am văzut prima oară pe *Diavolul din Tarai*. Nici nu am putut să-mi dau seama dacă este om sau fiară N-ar fi exclus să fie om-maimuţă."

„…3 aprilie 19… A început să devină periculos aici în luminiş întrucât *Diavolul din Tarai* mă pândeşte. Încă tot nu ştiu cu cine sau cu ce am de-a face. Armele mi-au fost furate într-o noapte şi în curând îmi termin toate proviziile. În curând va trebui să părăsesc locul ăsta. Dar e greu să crezi că vei reuşi fără arme şi fără provizii Dacă aş fi ştiut dinainte…"

Aici însemnările se terminau.

— Ultimele însemnări datează de pe 15 aprilie, iar astăzi suntem în 17 mai, Mr. Bertram. Au trecut deja şase săptămâni.

— Exact. Să nu fie oare în viaţă acest om, Mr. Thumball?

Englezul se mărgini numai să ridice din umeri.

— Dacă s-a hotărât să-şi croiască drum prin junglă aşa neînarmat, atunci cu siguranţă că e mort, întrucât provocarea este pur şi simplu prea mare. Înainte de toate trebuie să ne căutăm camarazii dispăruţi Mă miră numai faptul că nu i-am găsit deja.

— Poate ca s-au întors pe o altă cărare paralelă la vechiul nostru loc de tabără, Mr. Thumball. Te-ai gândit puţin la posibilitatea asta?

— Uiţi de împuşcăturile din pădure, Mr. Bertram? Dacă noi am auzit împuşcăturile prietenului dumitale şi el ar fi trebuit să le audă pe ale noastre, nu-i aşa?

— Fireşte şi în acest caz s-ar fi reîntors împreună cu Pongo în luminiş Dar ce e de făcut? Mai întâi trebuie să-l prindem pe acest misterios „Diavol din Tarai" şi să-l imobilizăm, pentru a nu mai putea face rău.

— N-are rost să-l aşteptăm aici jos în luminiş. Cel mai înţelept ar fi să ne urcăm sus în coliba lui şi să-i pândim întoarcerea de acolo. Apoi l-am putea ameninţa cu armele noastre, dacă fără să bănuiască nimic ar fi urcat sus.

— Şi dacă nici nu se gândeşte să se reîntoarcă, Mr. Thumball? Sau dacă se reîntoarce şi nu va intenţiona să ne atace, totuşi?

— Oricum, mă gândesc să-l împuşc în şold. Asta ca să nu ne poată scăpa.

— Aş avea o altă propunere, Mr. Thumball. Ascunde-te dumneata în colibă, iar eu voi sta pitit aici în luminiş şi-l voi lovi cu ajutorul bumerangului. De la o depărtare mică merg la sigur.

— Hm! Nu-mi place că ne despărţim din nou, Mr. Bertram! Nu e prea plăcut, dar de sus voi remarca imediat dacă vei păţi ceva. Şi voi interveni.

— Thumball se strecură încet de acolo şi după câteva minute dispăru în interiorul colibei.

III
PRIZONIER

MI-AM PREGĂTIT BUMERANGUL PENTRU ATAC, ţinându-l strâns în mâini. Voiam să lovesc imediat ce ar fi apărut misterioasa fiinţă în faţa mea. M-am pus pe pândit, ceea ce nu era foarte uşor din cauza ţipetelor papagalilor şi a urletelor de maimuţă.

Departe în junglă se auzeau ţipetele de atac ale jivinelor de pradă. Florile şi fauna sunt din belşug aici. Aici totul se dezvoltă supradimensionat. Când vine vremea musonului şi regiunea este inundată de apele care se revarsă de pe versanţii Himalayei, aici se dezvoltă un iad al febrei cauzate de malarie. Chiar şi animalele se refugiază pe platouri mai înalte.

Nenumărate roiuri de ţânţari mă înconjuraseră din toate părţile. Din fericire, datorita leacurilor adunate din toate plantele de către Pongo, am fost scutiţi de această plagă generatoare de friguri şi malarie. Acum însă insectele acestea îşi propuseseră sigur să mă înnebunească.

Întrucât roiul acesta de insecte supărătoare înconjurau cu precădere tufişul în care m-am ascuns; era clar că mă voi trăda mai repede decât mă aşteptam. Un observator cât de cât isteţ ar fi observat că cineva se ascundea sub tufişul cu pricina. După cum am aflat mai târziu, tocmai asta m-a deconspirat ochiului versat al „Diavolului din Tarai".

Fără să bănuiesc însă mai stam pitit în desiş aşteptând ivirea acestuia. Mai trecu o jumătate de oră. Deodată, am auzit în spate un zgomot ciudat. M-am reîntors repede, dar a fost prea târziu. O lovitură de bumerang mânuită de-o mână expertă vâjâi deasupra capului meu. Lăsându-mă fără cunoştinţă.

Când mi-am revenit în fire, nu mi-a fost uşor să-mi ordonez gândurile Cineva se aplecă asupra mea şi mă privi zâmbind în faţă. L-am recunoscut imediat pe prietenul meu Marian. M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce.. Ce s-a întâmplat, Marian? l-am întrebat mirat.

— Cam de toate dragul meu, cam de toate! Suntem prizonieri, altfel nu mare lucru!

— Prizonieri! De abia acum am găsit momentul să mă privesc. M-a uitat la mâinile şi la picioarele mele, dar nu am observat deloc legături.

— Cum aşa, suntem prizonieri, Mariane? Am întrebat eu puţin năucit.

— Aşteaptă! O să începi imediat să gândeşti clar, aşa se întâmplă imediat ce eşti lovit de bumerang. Şi noi am păţit la fel! Mai întâi Pongo. Eu am opus la început rezistentă şi am tras câteva gloanţe asupra misterioasei făpturi, căreia i-am căzut până la urmă victimă. „Diavolul din Tarai" îmi dădu cu măiestrie târcoale şi mă lovi cu bumerangul în ceafă. Aşa am căzut şi eu la pământ. Aşa ne-am regăsit toţi pe aceeaşi insulă.

— Spui ceva de o insulă, Mariane?

— Fireşte, dar despre asta mai târziu, acum trebuie să îţi revii. Ştii ce s-a întâmplat cu Thumball, camaradul nostru?

— Ultima dată rămăsese să pândească într-o mică colibă pe un par într-un luminiş. Ne-am propus să îl prindem pe acest „Diavol din Tarai" cu orice preţ. După cum poţi vedea, am dat greş. Acum l-am zărit şi pe Pongo care se întorsese lângă Marian. Acesta mă salută râzând.

— *Massers,* Pongo nu a găsit nici o potecă până acum Nu poate părăsi insulă. Este foarte mulţi crocodili şi şerpi. *Massers* nu are arme.

— Ei, deocamdată suntem în siguranţă aici şi nici nu o să murim de foame. „Diavolul din Tarai" ne-a adus apă şi mâncare.

Capul mă durea în continuare, dar acum după ce m-am ridicat în picioare şi am reuşit să fac câteva mişcări, am început să mă simt mai bine. M-am uitat atent împrejur. Prietenul îmi vorbea despre o insulă, dar eu nu vedeam în jurul meu decât junglă. Junglă deasă şi impenetrabilă. Iar noi ne găseam într-o rarişte sau un luminiş al acesteia.

— Despre ce insulă vorbeaţi? am întrebat eu. După cum văd suntem în plină junglă! Şi este suficient să o străbatem pentru a scăpa.

— Păi să încercăm să o facem, dragă Robert. Haide să îţi arăt ceva.

L-am urmat tăcut pe prietenul meu care păşi înspre marginea luminişului. Înainte de a ajunge acolo un fel de şanţ alcătuit de o apă mlăştinoasă ne bară drumul. Aici în această fâşie de apă mişunau crocodili care îşi deschideau fălcile hidoase imediat ce ne apropiam.

— Aici nu-i de făcut nimic, Mariane, dar acolo unde se găseşte Pongo poate că mai putem face ceva.

— Pongo caută de două ore un mijloc de scăpare. Există un singur drum care duce şi e numai prin mlaştină. Cărăruia asta zace şi ea sub apa, dar e aşa de îngustă încât de abia o observi. Numai un bun cunoscător al locurilor ar fi în stare să

o găsească. În afară de asta chiar şi porţiunea de apă de aici este împânzită de crocodili.

— Spui că diavolul din Tarai ne-a adus aici provizii. Deci şi el trebuie să păşească pe cărăruia asta.

— Asta a şi făcut. L-am observat cu atenţie. L-am văzut când s-a apropiat dar ne-am prefăcut fără cunoştinţă pentru a-l surprinde mai apoi. Dar fiinţa asta e extrem de prudentă. A pus doar proviziile jos şi a dispărut din nou.

Am înconjurat împreuna cu Marian micul luminiş. Acum mi-am dat seama şi eu că ne aflam pe o mică porţiune de pământ, înconjurată de un brâu de apă mlăştinos. Nu puteai să-l străbaţi fiind prea primejdios. Nu numai că ne-am fi scufundat fără scăpare în mlaştina asta, dar nici crocodilii nu ne-ar fi lăsat să o facem.

— Vorbeai de şerpi, Mariane. Se găsesc pe insuliţa asta şi aşa ceva?

— Am omorât până acum patru cobre şi alţi câţiva veninoşi. Pongo a cercetat toată insula, dar n-ar fi exclus să-ţi fi rămas şi ţie câţiva!

Ne-am aşezat în mijlocul insulei în timp ce Pongo continua să examineze brâul de mlaştină pentru a forţa o trecere.

— Ţi-ai făcut vreo părere în legătură cu „Diavolul” ăsta din Tarai, Mariane? mă informai eu.

Prietenul meu ridică numai din umeri.

— Creatura asta este atât de misterioasă încât nu ştiu ce să spun despre ea. La început am crezut că am de-a face cu o maimuţă uriaşă, dar aşa ceva nu există pe aici. Nu pot să îmi dau seama dacă e om sau nu.

— Bine, dar are blană ca de animal.

— Poate că nu-i decât una artificială, Robert! Dacă luăm în considerare întregul ei comportament, aş crede că avem mai degrabă de-a face cu un băştinaş din Australia, dovadă ar fi chiar bumerangul.

Acum îmi veni în minte întâmplarea cu caietul de însemnări. Mi-am vârât mâna în buzunar, dar mi-am scos-o dezamăgit afară. Cărţulia dispăruse.

— Ce cauţi, Robert?

— Când am percheziţionat coliba am dat peste un mic jurnal care aparţinuse unui anume John Thomson. Era cercetător şi şi-a făcut câteva însemnări cu privire la “Diavolul din Tarai”. Păcat că mi-a fost luat.

— Povesteşte ce scria acolo! Deveni brusc foarte interesat camaradul meu i-am făcut pe plac. Marian ascultă cu atenţie.

— Probabil că cercetătorul şi-a pierdut viaţa pe aici Mai apoi „Diavolul din Tarai” şi-a însuşit lucrurile acestuia.

— Hm, n-ar fi exclus, dar… n-aş putea crede.

— Vrei să spui că omul mai trăieşte?

— Poate, dar asta trebuie să stabilim noi mai târziu.

— Să stabilim mai târziu, Mariane? Dar mai întâi trebuie să părăseşti insula asta, nu crezi? Nu posedăm nici o armă şi nici o plută din bambus nu putem să construim. Şi asta pur şi simplu pentru că nu creşte bambus aici. Cum îţi imaginezi că vei străbate brâul de mlaştină?

— Nu ştiu deocamdată, dar… vom lua împreună o hotărâre. Ne-am mai găsit în situaţii grele şi le-am depăşit. „Diavolul din Tarai” nu are deloc intenţia de a ne ucide, altfel ar fi făcut-o demult. Vezi prea bine că dimpotrivă, ne asigură hrană şi apă.

— Dar oare ce intenţionează el cu noi?

— O să vedem destul de curând. Cred că, deocamdată, îl urmăreşte pe Thumball ca să-l aducă în aceeaşi situaţie cu noi.

— E regretabil, totuşi, că ne-a jefuit. Au dispărut până şi păianjenii verzi ai călugărilor.

— Dacă ne vom elibera, vom reintra în posesia bunurilor noastre, aşa cum am procedat şi în trecut. Important e că nu avem de ce ne teme prea mult de acest diavol. Suntem deja patru bărbaţi în toată firea şi nu ne poate face nimic cu bumerangul său. Dacă băgăm bine de seamă. Până acum ne-a învins întrucât nu-i ştiam modul de luptă.

— Pari să fi destul de încrezător. Mariane! Ce părere ai despre acest John Thomson?

— Aş prea vorbi despre bănuielile mele, dragă.

— Cred că mai trăieşte şi…?

— Robert s-ar putea să ţi se pară ridicole. Să aşteptam să vedem ce se întâmplă, după care vom trage singuri concluziile.

Se apropia amurgul şi în curând avea să se întunece. Mă cam îndoiam că pe timpul nopţii am fi putut întreprinde ceva, nu cunoşteam locurile şi uşor am fi putut ajunge în mlaştină. Mă miram numai de ce Pongo mai continua să cerceteze insula, aplecându-şi urechea spre pământ şi cercetând apa tulbure a mlaştinii. Fireşte că examina o posibilitate de evadare, dar după mine era pierdere de vreme.

— Crezi că Pongo are vreo şansă, Robert?

— Nu, doar am căutat împreună pe tot malul şi am văzut că nu-i posibil să străbaţi mlaştina din cauza crocodililor.

— Cu un pic de şiretenie se pot obţine multe, dragă Robert. Haide să ne pregătim pentru înnoptare, n-are nici un rost să-l urmărim pe Pongo, prea va bate la ochi.

Ne ridicasem puţin mai înainte în picioare, pentru a-i da lui Pongo o mână de ajutor, dar în urma sfatului lui Marian nu m-am mai interesat de munca uriaşului negru.

— Urmăreşti un anumit plan, Mariane? Nu mi-l poţi împărtăşi şi mie?

— Nu ştiu dacă o să reuşim, dragă Robert. Este un plan îndrăzneţ care implică anumite riscuri. Îndată ce se va întuneca vom face o mare încercare, Robert. Să părăsim insula asta.

— Gândeşte-te la crocodili, Mariane. Sunt peste tot şi chiar foarte mulţi. Ca să nu mai spun că apoi ne aşteaptă jungla unde noaptea mişună tot felul de animale şi noi nu avem arme ca să ne apărăm corespunzător.

— M-am gândit la toate, Robert. Nu uita, dragă Robert, că daca ajungem în junglă coliba lui John Thompson nu este decât la cel mult un sfert de oră depărtare. Pe această distanţă scurtă să sperăm că nu vom întâlni nici un tigru. În orice caz, trebuie să ne nai bazăm şi pe norocul nostru.

— De acord, dar trebuie să ne gândim în avans la toate posibilităţile, o împrejurare nefericită ne-ar putea trăda.

— Ştiu, dar nu avem altă posibilitate. Acolo pe Pongo ne-au fost aduse proviziile. Trebuie să găsească pe acolo vreun vad, ceva. Diavolul din Tarai a păşit destul de liniştit pe anumite porţiuni ale mlaştinii, apoi s-a oprit a depus jos proviziile şi s-a reîntors.

— Şi apoi, nu uita că ne-a transportat pe toţi aici, Mariane! Noi nu suntem tocmai uşori, gândeşte-te numai la Pongo, aşa că vadul ăsta trebuie sa posede un teren destul de solid pentru a suporta totul.

— Aşa cred şi eu… întâi trebuie să-l găsim. N-ar fi exclus ca „Diavolul” să ne fi indus în eroare şi să fi folosit un alt loc atunci când ne-a adus proviziile.

În acelaşi moment căzu brusc întunericul. Nici măcar nu ne mai puteam vedea unul pe altul. Pongo renunţă şi el la căutări şi veni de se aşeză jos lângă noi.

— Ai găsit ceva Pongo? îl întrebă Marian.

— Nu, *Masser* Farrow. Pongo crede că vad este în altă parte, decât unde a crezut la început.

— Aşa m-am gândit şi eu. Prin urmare, nu putem părăsi insula în noaptea asta.

— Pongo nu ştie cum poate ajuta *massers*. Uriaşul negru spuse ultimele cuvinte ca un fel de scuză dar Marian îi zâmbi

încurajator.

— N-ai nici o vină, Pongo. „Diavolul din Tarai” a ştiut de la bun început unde să ne aducă, pentru a nu mai putea evada. Să folosim noaptea pentru a ne odihni, dar să organizăm totuşi o pază care să se schimbe la două ore.

— De ce vrei să organizăm pază, Mariane. Aici nu suntem primejduiţi cu nimic.

— Mai bine să o facem, chiar dacă ar fi şi numai din cauza şerpilor şi a crocodililor. N-ar fi exclus ca o creatură sau alta dintre scârboşeniile din vecinătate să se târască până aici şi atunci va fi cam neplăcut. Chiar şi „Diavolul din Tarai” ne-ar putea cerceta la noapte, de aceea propun ca acela care stă de veghe să se prefacă a fi dormind.

— Vrei să-l iei prin surprindere? Poate ne surâde şansa, totuşi…

— Firește! Dar mai întâi cel ce e de veghe trebuie să bage foarte bine de seamă pe unde vine şi ce porţiune de mlaştină calcă. Chiar dacă îl prindem nu ne va trăda secretul său. Pare să fie un fanatic.

Abia acum am încercat să îmbucăm câte ceva dintre bucatele aduse. Încă vreo două ore am stat şi am dezbătut situaţia, apoi am hotărât paza şi ne-am culcat. Marian avea prima veghe, Pongo cea dea doua, iar eu eram la sfârşit.

IV
DIN NOU LIBERI

O ÎMBRÂNCITURĂ A PRIETENULUI MEU mă trezi brusc. M-am sculat rapid, îngrozit, în picioare, dar Marian mă împinse repede jos, şoptindu-mi:

— Vine, Robert, va trebui să ne prefacem că dormim buştean. Creatura stă chiar lângă marginea luminişului.

M-am uitat cu prudenta într-acolo. Exact în locul în care Pongo cercetase pe lumină brâul de mlaştini, stătea acum misterioasa creatură. Nemişcată ca o statuie, privea spre noi. Aşa au trecut câteva minute de aşteptare. Deodată, s-a pus în mişcare îndreptându-se spre brâul de mlaştină, dar nu-l străbătu.

Am rămas dezamăgit, întrucât am crezut că-l va trece şi că va ajunge lângă noi, trădându-ne locul de trecere, ceea ce ne va înlesni evadarea.

— Aşteaptă, dragă Robert! Mă linişti Marian, atunci când am lăsat să-mi scape o înjurătură. Ceva se va întâmpla acum.

Răsărise luna care lumina împrejurimile Ca într-o zi mohorâtă. Am putut recunoaşte clar zona pe unde păşea creatura misterioasă.

După vreo două sute de metri, „Diavolul din Tarai" se opri şi începu încă o dată să examineze cu atenţie împrejurimile. Încă tot nu mă lămurisem cu ce fel de fiinţă aveam de-a face. Dacă n-ar fi fost această blană ciufulită, l-aş fi luat drept om. Cât despre cap, nu-mi puteam da seama prea bine, întrucât pletele îl cădeau vâlvoi peste faţă, acoperind-o în cea mai mare parte.

Cam vreun sfert de oră rămase nemişcat, apoi… făcu câţiva paşi şi păşi în apă. Îmi venea să exult de bucurie când mi-am dat seama că va veni spre noi.

Dar bucuria mea nu era să ţină. După zece sau doisprezece paşi, silueta se opri din-nou, se întoarse pe călcâie şi… se grăbi din nou spre mal. Doi crocodili uriaşi se grăbiră spre locul pe care îl părăsise.

— Acum ştiu cu exactitate unde se află vadul, „Diavolul" nostru tocmai s-a trădat singur!

— Vrei să traversezi mlaştina fără să ştii unde e cărarea ce duce la colibă?

— N-am ce face, doar nu vrei să rămâi în continuare prizonier pe insula asta. Dacă n-ar fi crocodilii ăştia, ar fi o bagatelă să găsesc cărarea, numai bestiile astea îmi creează dureri de cap.

— Nu o să dispară repede de aici, Mariane, aşa că drumul ne e barat!

— Aşteaptă numai, dragă Robert, există destule mijloace de a-i ademeni!

— Cum vrei să o faci. Nu avem arme, deci nu putem să-i alungăm cu împuşcături!

— Nici nu e necesar. Mai aşteptăm o oră, dacă „Diavolul" nu se arată, va trebui să acţionăm curând. Cred că vom reuşi!

Am examinat cu atenţie malul, dar misterioasa creatură nu mai apăru în sfârşit, prietenul meu îi făcu lui Pongo un semn.

Credinciosul uriaş se ridică imediat în picioare, îşi luă o creangă lungă pe care şi-o cioplise pe lumină şi păşi spre locul pe unde trebuia să apară „Diavolul din Tarai". Odată ajuns acolo. Începu să sondeze cu ea apa mlaştinei. Ne-am ridicat şi noi, pentru a supraveghea insula, astfel ca Pongo să nu fie surprins de „Diavol". Dar acesta nu se mai arătă.

În sfârşit, Pongo ne făcu un semn Ne-am grăbit spre el, în timp ce acesta făcea câţiva paşi precauţi în apa mlaştinei. Ca un orb, el continua să sondeze apă cu ajutorul crengii, pentru a nu greşi cumva.

— Am găsit vadul, Robert! În zece minute vom putea fi dincolo. Acum va trebui să ademenim crocodilii! Tocmai în acel moment veneau trei crocodili într-acolo. Pongo se întoarse repede şi sări pe mal. Câteva secunde mai târziu, crocodilii erau tocmai deasupra locului din care începea cărarea subacvatică.

— Va trebui să adunăm câţiva bulgări de pământ, Robert, cu care să alungăm crocodilii! Dacă unul sau doi se lasă momiţi, ceilalţi îi vor urma cu siguranţă. Principalul e să trecem vadul!

Acum mi-am dat imediat seama ce voia să facă Marian. Am început să caut şi să car în frenezie bolovani.

Când s-au adunat suficienţi, Marian a început să-i arunce în mlaştină, plescăind apa în jurul său.

În cele din urmă începu agitaţia între crocodili. Câţiva s-au grăbit spre locul unde apa începuse să plescăie Acum prietenul meu aruncă un bolovan mai mare la o depărtare de zece metri în mlaştină. Crocodilii au ţâşnit ca din puşcă acolo mirosind vreo pradă. Un bolovan căzu în apă şi crocodilii o apucară într-acolo. În felul acesta prietenul meu dorea să îndepărteze crocodilii de vadul pe unde trebuia să trecem.

Aşa cum era de aşteptat şi alţi crocodili au devenit atenţi şi au plecat să vadă ce pradă nouă s-a ivit pentru ei.

Deşi doream să părăsim cât mai repede insula, trebuia să avem răbdare. Nu era suficient faptul că am momit

crocodilii, dar nici distanţa la care se aflau ei acum. Cel mai bine ar fi fost să-i momim până la mijlocul insulei şi desigur asta voia să facă Marian.

A fost o treabă plictisitoare, dar ne-a reuşit pe deplin. A durat aproape o oră ca să-i îndepărteze astfel, dar a meritat fiindcă acum bestiile trebuiau să se învârtă destul de mult pentru a ne ataca. Ultimul şiretlic pe care l-a folosit prietenul meu a fost să arunce un bolovan uriaş între ei Crocodilii au început să se atace reciproc, măcelărindu-se între ei. Acum trebuia să ne folosim de ocazie.

Pongo continua să cerceteze vadul. El se afla deja în mijlocul acestuia şi ne făcu semn să ne grăbim.

— *Massers,* vad este bun, nu trebuie pierde ocazia, ne striga el. Pongo aşteaptă *massers.*

Am alergat înspre vad, păşind în apa tulbure, uitându-mă tot timpul îngrijorat în jurul meu, pentru ca şi crocodilii să nu se apropie mai repede decât estimaserăm noi Dar lupta era încă în toi. Animalele ucise au foste rupte în bucăţi şi devorate de semenii lor. Apa împroşcată şi zgomotul încăierării răzbătea până la noi.

L-am ajuns repede pe Pongo care era deja în mijlocul vadului continuând cu creanga lui să sondeze apa, deşi era convins că vadul nu făcea nici o cotitură. Eram foarte aproape de a-l ajunge pe Pongo când privirea mi-a alunecat întâmplător în dreapta mea. Şi ce-am văzut n-a făcut să încremenesc de groază Un crocodil înota în mare grabă spre noi. Era unul care scăpase din masacru, ne observase şi înota spre noi.

— Înainte, Pongo, se apropie crocodilii! i-am strigat eu prietenului nostru agitat.

Marian privi şi el înspre dreapta.

— În două minute ne va ajunge, Pongo! Trebuie să ne grăbim! Cred că malul nu mai face cotituri şi nu este cazul să fi aşa de prudent.

— *Massers,* Pongo mai bine precaut şi când vad bun Crocodil rănit şi nu ajunge aşa repede.

M-am uitat şi eu din nou în dreapta ca să mă asigur şi acum mi s-a părut şi mie că uriaşul negru avea dreptate, mişcările crocodilului deveniseră mai lente. Cu toate astea putea deveni foarte periculos dacă nu ne grăbeam.

Acum trebuia însă să ne bazăm pe instinctul uriaşului nostru prieten negru, care continua să sondeze cu creanga cărarea subterană, mărginindu-se să arunce din când în când câte o privire înspre lateral.

Acum însă se ivi o altă primejdie potenţială. Lângă crocodilul rănit se mai ivi unul, dar de data era sănătos. Şi apoi încă câţiva. Aceştia din urmă aveau toate şansele să ne ajungă mai repede decât anticipaserăm noi. Eram tocmai pe punctul de a declanşa un nou avertisment când se petrecu ceva îngrozitor. Crocodilii s-au repezit cu toţii la cel rănit şi l-au rupt în bucăţi.

Din nou se iscă în apropierea noastră o luptă aprigă, în urma căreia alte bestii au fost rănite şi apoi sfâşiate în bucăţi de cele tefere.

Neobosit, Pongo, ţinea încontinuu direcţia către ţărm. Nici o secundă nu se lăsa descumpănit de agitaţia crocodililor. Mereu prudent, uriaşul îşi ţinea în mână creanga groasă, cu care continua sondarea apei, cu doi paşi înaintea mea. În felul acesta ne-am apropiat tot mai mult de ţărm.

Lateral, lângă noi, lupta între bestii era în toi. Deodată am încremenit Un crocodil părăsise scena luptei şi acum venea direct spre noi. Am scos un ţipăt de avertizare. De acum şi Pongo îşi dădu seama de pericol O scurtă şovăire şi Pongo îşi acceleră considerabil înaintarea. El găsi totuşi numai teren solid sub picioare şi ajunse nevătămat la mal, iar noi după el. Şi crocodilul nu întârzie să sosească şi acum bestia îşi căscă o gură cât toate zilele, privindu-ne cu ochii săi mici şi pânditori Marian îi făcu zâmbind cu ochiul.

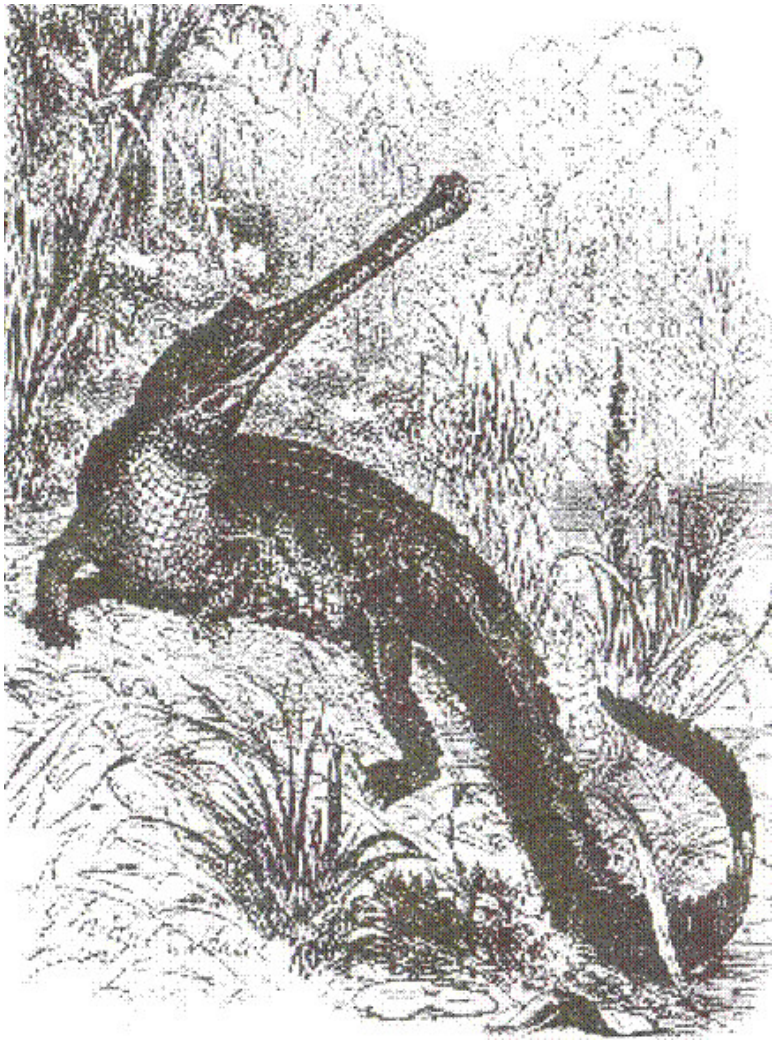

— Prea târziu, dragă prietene, ar fi trebuit să te grăbeşti mai mult.

Apoi se întoarse spre Pongo care continua să examineze acum malul cu atenţie.

— Crezi că ai să găseşti cărarea prin pădure? l-a întrebat Marian.

— Pongo găseşte cărarea. El ştie unde este. Curând ajunge la luminiş.

Înconjurasem deja jumătate din porţiunea insulei. Pongo se opri în faţa unui tufiş des pe care continuă să-l examineze Mă miram cum de alesese tocmai acel tufiş, care nu-mi părea cel mai potrivit, dar uitasem pe moment ce bun simt de observaţie avea prietenul nostru negru. În spatele tufişului începea cărarea care ducea de fapt înspre luminişul unde eu plasasem locuinţa „Diavolului din Tarai”. Pongo o ghicise de minune, dar acum începea pentru noi adevărata provocare.

În depărtare se auzeau urletele animalelor, iar chiar lângă noi se auzea schelălăitul unui leopard. Noi trebuia să ne grăbim cât mai mult pentru a ajunge la luminiş. Acolo, în coliba de pe par, trebuiau să se afle armele noastre, pe care

neapărat trebuia să le recuperăm, fără ele nu puteam, din păcate, întreprinde nimic. Pe de altă parte, trebuia să-l căutăm şi pe Thumball, care după părerea noastră se mai afla încă prizonier acolo.

— Prizonier?

— Da, aşa presupun, altfel dacă ar fi fost liber, ne-ar fi dat el vreun semn de avertizare. Trebuia doar să fi băgat de seamă că eu însumi am fost luat prizonier.

Pongo păşea înainte. A trebuit să ocolim de multe ori şi tot de atâtea ori pentru a pândi şi a fi atenţi la urletele animalelor de pradă care se auzeau mai departe sau mai aproape în pădure.

A fost un marş greu şi am răsuflat cu toţii uşuraţi atunci când Pongo ne dădu semnalul că am ajuns la marginea luminişului. El aplecă în jos crengile unui arbust pentru a putea privi mai bine luminişul scăldat în lumina razelor de lună.

Da, acolo la marginea se iţea coliba „Diavolului din Tarai", dar el nu era de văzut nicăieri. Acum trebuia să părăsim adăpostul vegetal pentru a putea intra în colibă. Asta presupunea anumite riscuri. „Diavolul" părea să fie un adversar de temut pe care în nici un caz nu era voie să-l subestimăm. Trebuia însă să riscăm. Ne favoriza momentan faptul că razele astrului nopţii cădeau oarecum oblic şi că rămâneam în continuare protejaţi la umbra copacilor înalţi.

Acum când încă ne mai aflam la marginea luminişului nu puteam fi recunoscuţi. Marian îi făcu semn lui Pongo. Acesta păşi îndată în luminiş şi se uită cu atenţie în jur. L-am urmat imediat. Acesta păşea înainte, aplecat, pe marginea luminişului, în umbra copacilor înalţi. Acum se punea problema de a ajunge cât mai repede la colibă. Cinci minute mai târziu eram foarte aproape de aceasta. Nimeni nu se arătă, iar în interiorul acesteia domnea liniştea. Poate că fiinţa misterioasă nu era acasă. Să fi străbătut ea în timpul nopţii pădurea seculară?

— Trebuie să urcam sus ca să ne convingem cu proprii noştri ochi, mi-a şoptit Marian. O să fac eu încercarea, dar stai cu ochii în patru şi vino repede în ajutor dacă este cazul. Pongo, la fel şi tu.

— *Massers,* mai bine Pongo urcă sus. Pongo apucă mai bine pe „Diavol", care este şi el tare.

Aici Pongo avea mare dreptate, întrucât puterile herculeene ale acestuia ne puteau servi mai bine într-o luptă corp la corp decât ale lui Marian. Acesta recunoscu şi el

superioritatea lui Pongo la acest capitol, aşa că îşi dădu consimţământul.

— Dacă vrei să încerci bine atunci, Pongo, dar fii foarte prudent, noi la rândul nostru vom fi atenţi aici, jos. Să nu uiţi că „Diavolul din Tarai" dispune de o armă grozavă, care este bumerangul.

— *Massers*, fii liniştit, Pongo ştie ce face.

Încet şi precaut Pongo începu să urce pe scară. Eu m-am apucat sa cercetez împrejurimile în timp ce Marian avea grijă să observe orice mişcare suspectă ce ar fi putut veni din colibă. Din când în când mai aruncam şi eu câte o privire în sus, pentru a cerceta coliba şi a-mi da seama dacă nu este vreo mişcare suspectă la înălţime.

Pongo ajunse sus şi acum examina uşa de bambus. Apoi, pătrunse înăuntru. Au trecut câteva minute de aşteptare încordată. Mă aşteptam ca din clipă în clipă să aud vreun zgomot de luptă, dar nimic din toate acestea nu se întâmplă în cele din urmă silueta prietenului nostru apăru din nou pe platformă.

Ne arătă zâmbind un revolver, una dintre armele noastre şi ne făcu semn să urcăm. „Diavolul din Tarai" nu era în colibă. Ne-am conformat cât mai repede pentru a ajunge imediat sus. Interiorul Colibei era gol, iar Thumball nu era nici unde de găsit. Într-unul din colţurile colibei stăteau armele noastre, pe care le-am luat imediat. Şi celelalte lucruri ale noastre se aflau aici, printre care şi lămpile de buzunar. Am aprins una dintre ele, dar am stins-o imediat ca nu cumva să răzbată vreo rază trădătoare printre pereţii colibei.

Marian se apucă să cerceteze încă o dată toată coliba. N-am găsit caietul cu notiţe, dar am găsit armele lui Thumball, care erau o dovada că fusese şi el luat o dată cu noi prizonier.

— Ei, ce mai avem de făcut aici, Mariane? Asta dacă nu cumva ai de gând să aştepţi aici reîntoarcerea „Diavolului" pentru a-l surprinde.

— Aşa e, unde să mai rătăcim în noaptea asta? Cine ştie unde l-a târât „Diavolul" pe Thumball. În orice caz, nici măcar Pongo nu ar putea citi urmele creaturii ăsteia pe întunericul asta.

Am mai găsit în colibă încă două bumeranguri, armele acestei fiinţe misterioase.

— Asta e dovada că fiinţa asta misterioasă are de gând să se întoarcă aici. Ceea ce nu găsesc sunt scorpionii verzi pe care i-am luat de la mănăstirea aceea.

— Crezi că i-a pitit pe undeva?

— Habar nu am. Mă gândesc la spusele călăuzei Ghodo, dragă Robert. Nu ne-a atenţionat acesta că „Diavolul din Tarai” este în strânsă legătură cu călugării şi că aceştia îi vin în ajutor dacă-i cheamă? Poate că le-a şi dat un semn în acest sens.

— Îmi pare foarte rău că nu am mai putut găsi carneţelul englezului, întrucât era vorba de o mărturie autentică.

— Dacă aşa stau lucrurile nu le mai putem schimba. N-ar avea sens să ne întoarcem la vechea mănăstire.

— Cu plăcere nu aş mai merge acolo. Dar ce se petrece cu Pongo? Se pare că a descoperit ceva în desiş.

Pongo se aşezase să stea de veghe la uşă şi în acelaşi timp finea sub observaţie luminişul. Acum închisese uşa aproape de tot şi spiona printr-o crăpătura a acesteia. Ne făcu apoi un semn să mergem lângă el.

— *Massers,* acolo stă „Diavol din Tarai”, ne şopti el imediat ce am ajuns.

Într-adevăr la marginea luminişului stătea creatura ciudată şi cerceta luminişul Parcă nu era hotărâtă ce să facă. În mâna dreaptă ţinea un bumerang, aşteptându-se probabil la un atac. Încet, încet „Diavolul” se apropie de colibă.

— Să-l aşteptăm aici sus, îmi şopti Marian. Nu poate face singur lumina şi nu ne recunoaşte de la început. Să mergem cu toţii în spatele uşii şi îl vom ataca când va o va deschide.

— *Massers,* Pongo face totul singur când om vine sus.

— Crezi că avem de-a face totuşi cu un om, Pongo? Am întrebat eu nedumerit.

— Da, acela este un om.

Am scuturat din cap neîncrezător. Dar nu ne mai puteam contrazice asupra acestui aspect, întrucât creatura ajunsese deja lângă stâlpul colibei şi începu să urce scara. Ne-am pitit gata de atac în spatele uşii şi am aşteptat.

Dar a fost să se întâmple altfel decât am socotit noi. Creatura nu pătrunsese în interiorul colibei ci rămăsese pe platformă. Se găsea numai la circa un metru faţă de noi. O săritură şi Pongo ar fi fost în spatele „Diavolului din Tarai”.

Câteva minute creatura zăbovi acolo privind atent înspre luminiş, apoi se rezemă de uşă. I-am ascultat respiraţia precipitată, de parcă ar fi venit după un mare efort. Stătu aproape un sfert de oră în aceeaşi poziţie. Deodată am auzit câteva murmure scoase de fiinţa asta. Erau cuvinte englezeşti pe care le-am înţeles foarte clar. Urmară câteva minute de tăcere. Apoi din nou a început să vorbească.

„Am găsit-o, ea există, acum trebuie să aflu unde se găseşte vechea mănăstire. Oamenii vor trebui să spună, nu

voi înceta până nu o să o găsesc!”

Din nou tăcu creatura Un cot primit de la prietenul meu mă somă să fiu atent. Poate că acum vom afla misterul „Diavolului din Tarai”.

„Oamenii au dispărut… crocodilii i-au mâncat, dar a mai rămas unul.. Acela va trebui neapărat să vorbească… să-mi spună… Thasy n-o să-l capete.”

Vorbea omul nostru oare despre noi? După părerea mea nu erau alţi oameni în regiune. Dar ce trebuia să-i fi spus noi? A aflat oare că noi am căutat scorpionii verzi în mănăstire şi acum ni i-a luat ca un semn de recunoaştere?

„Trebuie să-l întreb pe omul ăsta imediat… trebuie să-l întreb. Dacă nu îmi va spune nimic o să-l azvârl drept hrană crocodililor.”

Deodată omul, sau creatură ce-o fi fost, coborî ca fulgerul scara şi o luă la goană prin luminiş, încât am crezut prezenta noastră fusese remarcată. N-a mai fost timp să intervenim, întrucât acesta coborâse prea brusc.

— Ai înţeles ceva din ce-a spus, Mariane? întrebai prietenul meu care se pregătea de pe acum să ia urma creaturii.

— Da, aproape că mi-a părut rău de bietul om.

— Om ai spus? Ştii cine este atunci omul ăsta, Mariane?

— Da, cred că l-am recunoscut. Nu este decât un fanatic, un fanatic al ştiinţei.

— Nu te referi, Doamne fereşte, la John Thompson însuşi?

— Fireşte că mă gândesc la el şi de fapt chiar ăsta este.

— Prostii, Mariane. Omul ăsta era un cercetător, un naturalist.

— Pe care fără îndoială „Diavolul din Tarai” l-a învins.

— El însuşi joacă rolul diavolului, dragă Robert.

— Cred că aici te înşeli, Mariane. Această biată creatură trebuie să-şi fi petrecut multă vreme în junglă. Şi apoi are o blană ca de animale.

— Şi vorbeşte fluent englezeşte.

— Blana îi e trasă peste corp şi îi serveşte ca îmbrăcăminte, dragă Robert Cât despre păr acesta nu i-a fost tăiat de câteva luni. Cred că şi noi am arăta la fel dacă am petrece aici o jumătate de an şi nu ar mai rămâne nimic din hainele noastre.

— Pur şi simplu nu pot crede, Mariane. Acesta să fie cercetătorul John Thompson? Atunci de ce ne-a atacat?

— Nu mai este întreg la minte, Robert. Dacă mai zăboveşte mult în pădurea asta, are toate şansele să se ţicnească de tot. Acesta trăieşte pentru o idee şi numai una.

— Şi despre ce idee e vorba, Mariane?

— Nu ştiu nici eu. Dar bănuiesc că e în legătură cu „Diavolul din Tarai”, al cărui rol îl joacă el.

— O să aflăm destule lucruri dacă îl putem captura. Dar de ce nu îl urmărim de îndată?

— Fiindcă oricum se va reîntoarce aici.

— Vorbea despre Thumball Poate că ne-ar fi dus la el.

Marian ridică capul.

— Domnul Thumball? întrebă el îngrozit. Credeam că se referă la călugărul Thasy. Atunci ne-a lăsat să ne scape o ocazie foarte favorabilă. Poate nu-i târziu să îl urmărim şi acum şi să dăm de ascunzătoarea lui Thumball.

— Am păşit pe poteca îngustă, pe care am venit *massers*. Om merge la insula mică.

— Excelent. Să-l urmărim atunci. De acum avem armele noastre şi nu ne mai temem de animalele de pradă. Poate că l-a dus şi pe Thumball acolo, altfel nu ar fi vorbit despre dispariţia noastră.

— Atunci să ne grăbim, altfel vom ajunge prea târziu pentru a-l mai salva pe Thumball, le-am transmis eu prietenilor mei.

Pongo se convinse încă o dată dacă „Diavolul din Tarai” a părăsit luminişul, după care coborî sprinten mica scăriţă în bambus.

Noi l-am urmat îndeaproape…

V
UN FANATIC CUPRINS DE NEBUNIE

O JUMĂTATE DE ORĂ MAI TÂRZIU stăteam cu toţii în faţa brâului de mlaştină care înconjura insula. Dincolo nu se vedea însă nici un om. Ne-am privit uimiţi.

Ne făcuserăm deja socotelile că îl vom găsi pe Thumball, iar acum nu ştiam ce să întreprindem mai departe. „Diavolul din Tarai" venise doar încoace, Pongo ne-a asigurat de asta, aşadar unde a dispărut, unde este?

Ne găseam în faţa unui desiş des, în umbra unui copac uriaş. Ne-am sfătuit în şoaptă. Am propus să ne reîntoarcem în colibă pentru a-l aştepta acolo. Marian nu fu de acord.

— Omul a venit clar încoace, dacă se va reîntoarce ne vom da seama imediat de unde vine şi aşa vom afla unde este Thumball, era de părere Marian. Propun să-l aşteptăm acum şi să-l pândim.

Ne-am aşezat pe jos după ce ne-am asigurat că nu sunt şerpi, pândind sosirea diavolului, care după o oră încă nu apăruse.

De abia înspre dimineaţă Pongo ne avertiza cu binecunoscutul „*massers,* atenţie", arătându-ne într-o anumită direcţie.

Ochii săi ageri au distins imediat silueta diavolului, care se apropia. Deodată acesta apăru în cealaltă parte a pădurii, uitându-se cu mare atenţie în jurul său, scrutând toate direcţiile. După care se apropie repede.

— O să-l prindem cu siguranţă, ne şopti Marian. Omul va fi atât de surprins încât nu va mai putea opune rezistenţă. Înainte de a-şi da seama ce se petrece se va trezi legat.

Pongo dădu numai din cap, încordându-se gata pentru săritură. Fără să bănuiască Diavolul se apropia de noi. Când se mai afla doar la o depărtare de vreo zece metri, acesta se opri brusc şi privi iscoditor spre noi. Să ne fi observat oare? Cu siguranţă! Întrucât mâna sa dădu să apuce bumerangul. Ridică mâna în sus după care aruncă.

De abia am avut timp să ne aplecăm, când bumerangul alunecă pe lângă noi şi ateriza în tufişul din spatele nostru. „Diavolul din Tarai" se întoarse Repede pe călcâie şi fugi de acolo, cu o viteză uimitoare.

Aş fi putut să îl culc la pământ cu un glonte, dar nu am vrut sa o fac. Ca să-l putem ajunge luându-ne după el, ar fi fost imposibil, chiar şi pentru Pongo, întrucât creatura era mult prea rapidă.

Marian evaluase bine situaţia. El dădu crengile tufişurilor la o parte şi extrase bumerangul în momentul următor el şi aruncă după fugar cu acesta.

Cum am mai spus noi am mai practicat acest gen de sport pe când ne aflam în Australia şi eram destul de antrenaţi în aceasta. Bumerangul vâjâi prin aer şi îl lovi pe fugar în cap, tocmai în momentul în care se întorcea pentru a vedea ce vom face noi.

Bumerangul îl atinse pe acesta în tâmplă, ceea ce îl doborî la pământ, unde rămase nemişcat. Ne-am grăbit spre el ne-am aplecat asupra lui şi l-am examinat. Acum eram convinşi că avem de-a face cu un om. Acesta îşi trăsese o blană de maimuţă peste trup, producând o impresie stranie călătorului. Şuviţele lui de păr lung erau zburlite şi îi căzuseră de-a valma peste faţa, acoperind-o în cea mai mare parte.

— Profesorul John Thompson, îmi şopti Marian tulburat. Am sau n-am dreptate, dragă Robert?

Omul era încă inconştient. L-am legat de mâini şi de picioare pentru a preveni orice atitudine iresponsabilă ulterioară a acestuia. L-am transportat până la apă pentru a-i stropi faţa.

După zece minute omul deschise ochii. Ne privi uimit. Mă aşteptam ca omul să încerce să sară şi să ne împroaşte cu înjurături. Dar departe de a se întâmpla asta. Rămăsese liniştit la pământ şi ne examină cu atenţie. Deodată ni se adresă:

— Unde mă aflu? Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunteţi profesorul John Thompson?

Omul îşi închise ochii ca şi cum ar fi încercat să îşi amintească Deodată se smuci şi sări în sus, după care ne strigă furios:

— Sunt „Diavolul din Tarai”, nu există nici un profesor John Thompson.

Omul se prăbuşi din nou la pământ datorită legăturilor de care uitase. Prietenul meu îl îndreptă puţin de spate şi îi întrebă liniştit:

— Servitorul dumneavoastră v-a părăsit, domnule profesor. Trăiţi de mult în junglă singur, nu-i aşa?

— Da, da… da… sunt „Diavolul din Tarai”!

Ultimele cuvinte le strigă cât putu de tare.

— L-aţi căutat aici pe „Diavolul din Tarai”, domnule profesor?

Omul se potoli treptat, până când putu vorbi aproape liniştit.

— Eu… am plecat să… caut scorpionii verzi, începu el să ne spună sacadat, întrerupându-se de mai multe ori, ca şi cum ar fi voit să-şi amintească. Nu i-am găsit. Atunci au apărut călugării cei vârstnici, care mi-au spus multe despre păianjenii verzi. Am vrut să caut mănăstirea veche dar nu am găsit-o. Am rămas singur în junglă, înconjurat de fiare. Starea psihică mi s-a înrăutăţit. A apărut „Diavolul din Tarai" şi am devenit eu însumi… diavolul…

— Nu există diavol, după cum prea bine ştiţi, domnule profesor. Ne-aţi făcut prizonieri şi ne-aţi luat trei scorpioni verzi, pe care noi înşine i-am luat de la vechea mănăstire Unde sunt aceşti scorpioni?

— Scorpionii… verzi? Ochii omului se măriră parcă nevenindu-i sa creadă. Părea complet dezorientat. Strigă apoi din toate puterile:

— Thasy a luat scorpionii verzi, el mi-a furat agonisirea mea de o viaţă. Încă nu sunt nebun… dar voi înnebuni curând!

— Unde l-aţi lăsat pe camaradul nostru? Doar l-aţi luat prizonier, domnule profesor?

— El… el… trebuie să moară. Călugării îl vor pentru ei.

— Călugării?

Omul începu să râdă în hohote, apoi ne strigă agitat:

— Călugării m-au vrut şi pe mine, pe Thompson, pe profesorul John Thompson, dar eu am devenit „Diavolul din Tarai", de care aceştia se tem. Acum au venit din nou să-i caute pe… nu, nu, i-au furat scorpionii verzi „Diavolului din Tarai" şi acum e rândul meu să merg sa îi pedepsesc…

— Unde l-aţi lăsat pe camaradul nostru? nu se lăsă nici da data asta Marian.

— L-au luat călugării, dar nu-l vor duce de aici de teamă să nu mă iau după ei şi să găsesc vechea mănăstire.

Tot vorbind, începu să tragă de legături de care cu siguranţă s-ar fi dispersat imediat, daca nu ar fi sărit imediat Pongo de la locul lui.

— În ce direcţie trebuie să o apucăm, ca să ne grăbim? nu-l slăbi Marian.

Profesorul nu răspunse nimic, ci rămase acum complet nemişcat cu ochii închişi. Când prietenul meu se apropie deasupra lui constată că… acesta dormea profund.

Ne-am uitat unii la alţii dezamăgiţi.

— *Massers,* acum caută *massers* Thumball, ne propuse credinciosul nostru prieten Pongo crede că găseşte om acolo şi ne arăta direcţia din care venise „Diavolul".

— Şi ce facem cu omul ăsta, arătă înspre profesorul adormit. Trebuie să fim aici când se va deştepta.

— *Massers,* Pongo merge singur, apoi merge şi *massers* după Pongo. Sau aşteaptă aici Pongo, până vine înapoi.

— Bine Pongo, încearcă-ţi şansa! Noi te aşteptăm aici. Ne găseşti în acelaşi loc.

Pongo se îndepărtă repede. Marian îl cercetă încă odată pe aşa-zisul „Diavol din Tarai".

Văd că doarme de-a binelea, sper că nu l-a vătămat prea puternic lovitura aia de bumerang.

— Poate că i-a prins chiar bine. Am auzit că unii oameni şi-au revenit din nebunie după o asemenea lovitură!

— M-am gândit şi eu la asta. Acum va trebui să aşteptăm până ce se va trezi din somn şi asta poate dura ore întregi.

— Sper să obţii informaţii suplimentare de la el, Mariane!

— Asta vreau şi eu! Nu neg. Când şi a scris jurnalul acela nu cred că mai era întreg la minte, fiindcă vorbea la persoana a treia, despre sine însuşi. Mă refer la „Diavolul din Tarai".

— S-ar putea să existe cu adevărat un „Diavol din Tarai".

— Mariane, o fiinţă care a fost alungată chiar de către el Ghodo ne-a povestit că legenda „Diavolului din Tarai" era o poveste veche.

— Ai dreptate, dragă Robert, de aceea sunt de părere că…

Marian se opri în mijlocul frazei şi privi spre pădure. Când m-am întors şi eu pe călcâie am văzut un călugăr, care stătea nemişcat lângă un tufiş stufos şi se uita spre noi. Acesta nu ne putea recunoaşte cu uşurinţă, întrucât eram plasaţi în umbra unor arbori înconjuraţi de tufişuri dese.

— Un călugăr aparţinând sectei scorpionilor verzi, i-am şoptit eu prietenului meu.

— Da, probabil este acei Thasy la care făcea referire profesorul. Dar ce caută aici?

Nu-i puteam răspunde la această întrebare, dar în acelaşi moment profesorul se mişcă de parcă prezenţa călugărului l-ar fi scos din transă. Îşi deschise ochii şi întrebă foarte clar:

— Unde este Thasy, călugărul?

— Nu departe de aici, ne priveşte, i-am răspuns repede.

— Stătea acolo lângă un copac, dar pare că a dispărut din nou.

Profesorul se îndreptă de spinare. Abia acum păru să remarce că este legat. Se uită întrebător la Marian şi spuse:

— Am fost multă vreme inconştient, domnule? Sunt încă destul de ameţit. De ce sunt legat?

— Cum vă simţiţi acum, domnule profesor? Ştiţi că sunteţi profesorul John Thompson, nu?

— Fireşte, dar nu îmi pot aminti unde v-am mai întâlnit. Cine sunteţi dumneavoastră şi de ce sunt legat?

Marian îi tăie legăturile bietului om.

— Aţi fost bolnav, domnule profesor Aţi căzut pradă unui atac de alterare a personalităţii. Poate că şi clima a contribuit la asta. Aţi avut febră. Noi v-am găsit aici, în regiunea Tarai.

Omul îşi privi ciudata îmbrăcăminte pe care o avea, apoi se uită la noi, apoi din nou la el, cu o privire care spunea multe.

— Nu ştiu nimic din ce s-a întâmplat, dar de ce port blana asta?

— O să vă povestesc totul. Dar mai întâi îl cunoaşteţi pe „Diavolul din Tarai”?

— Pe „Diavolul din Tarai”. A… da… îmi amintesc. Am venit încoace pentru a lămuri această legendă şi pentru… a căuta scorpionii verzi. Şi de ce mi se pare că i-am şi găsit?

— I-aţi avut în mâini. Nu vă gândiţi prea mult la asta. Altfel spiritul şi psihicul vi s-ar putea deteriora din nou. Ce ştiţi despre ’”Diavolul din Tarai”?

— Trebuie să existe. Călugării mi-au vorbit mult despre asta. Dar cu mult înainte.

— ÎI cunoaşteţi pe Thasy?

— Thasy?

Profesorul ne privi agitat la auzul acestui nume M-am temut să nu cadă în vechea lui stare, dar din fericire nu a fost cazul.

— Thasy? Da, acum îmi amintesc. Acesta mi-a vorbit despre „Diavolul din Tarai” şi de scorpionii verzi.

— Acum mi-e foarte clar. Acest călugăr, şef al ordinului scorpionilor verzi, v-a hipnotizat făcându-vă să credeţi că sunteţi „Diavolul din Tarai”. Datorită loviturii de bumerang pe care aţi primit-o, v-aţi revenit din această transă hipnotică. Aţi fost mereu sub puterea vechilor preoţi ai acestui cult.

Acesta înclină numai capul în direcţia prietenului meu.

— Da, aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile Dar unde este însoţitorul dumneavoastră, parcă vorbeaţi de el?

— Da, l-aţi luat prizonier, i-am găsit urmele în coliba dumneavoastră. Nu va mai amintiţi unde l-aţi dus pe bietul om?

Profesorul îşi scutură neputincios capul. În aceeaşi clipă apăru Pongo de cealaltă parte a luminişului. El se întorsese lângă noi şi ne raporta grăbit:

— *Massers,* Pongo luat urmă de la *massers* Thumball. Trei călugări îl păzesc. Pongo nu întreprins nimic. *Massers* trebuie să vină repede.

Am sărit repede în picioare în timp ce Marian îl privea nehotărât pe profesor.

— Vreţi să veniţi cu noi, domnule profesor? îl întrebă el.

— Fireşte, acum mi-am revenit pe deplin. M-am eliberat de puterea hipnotică a călugărului. Atunci haideţi să ne grăbim.

Pongo ne conduse prin pădurea care devenea tot mai deasă şi mai mlăştinoasă. Deodată, uriaşul se opri şi ne arătă ceva, după ce dădu la o parte crengile unui tufiş stufos. Adică a intenţionat să o facă, pentru ca se întoarse dezamăgit înspre noi:

— *Massers,* călugări dispărut, şopti el.

— Dar spuneai ca se găsesc în acest mic luminiş.

— Da, *massers* Farrow, Pongo văzut bine. *Massers* Thumball stătea pe pământ, dar nu conştient.

— Atunci trebuie să-l fi dus de aici, dar o să-i luăm repede urma Pongo! Haide să începem cercetările.

— *Massers* Farrow, Pongo nu poate căuta bine, călugări pitit în spatele tufişurilor şi aruncă cu săgeţi otrăvite.

Pongo avea dreptate, pe când Marian mai şovăia încă dacă mai zăboveam mult, călugării ar fi putut sa plece cu Thumball, ceea ce noi trebuia sa împiedicăm cu orice preţ. Dacă păşeam acum în luminiş nu ar fi fost exclus ca aceştia să ne surprindă şi pe noi cu săgeţile otrăvite şi să ne aducă în puterea lor.

Peste două ore aşteptam să apară zorii. Până atunci însă eram obligaţi să fim vigilenţi Marian recunoscuse implicit că nu aveam alternativă şi prin urmare am rămas în spatele unui copac înalt, de după care puteam privi constant asupra luminişului.

Două ore nu erau un timp mare, dar atunci când trebuie să aştepţi este neplăcut. Întrucât nu aveam voie să ne mişcăm pentru a nu ne trăda, ne-am plictisit şi am răsuflat uşuraţi numai după ce au apărut zorii.

Ne-am ridicat repede în picioare. Pongo pătrunse primul în tufiş. Deodată cineva se opri lângă el şi îl înlănţui. Pongo slobozi un ţipăt de spaimă pe jumătate înăbuşit. Am recunoscut de îndată ce îl atacase pe prietenul nostru. Un şarpe uriaş, un şarpe tigru, lung de vreo opt metri. Nu este otrăvitor, dar era foarte periculos pentru Pongo datorită puterii sale uriaşe. Pongo îşi scoase de îndată uriaşul cuţit de spintecat rechini şi începu lupta cu şarpele. Marian şi cu mine am sărit deodată în tufiş pentru a-i acorda ajutor. Mi-am scos pistolul de la brâu, dar mi-am dat seama că nu puteam face uz de el, din teama de a nu-l răni pe Pongo. Doi

metri depărtare de Pongo s-a oprit şi Marian. Foarte calm şi-a ridicat pistolul şi a ţintit. Capul şarpelui fu lovit, iar acum acesta se zbătea în ghearele morţii. Ne-am repezit apoi şi am început să ciopârţim trupul şarpelui, ca să-l eliberăm pe Pongo Din fericire camaradul nostru nu păţise nimic şi în scurt timp acesta a fost eliberat.

Trupul şarpelui încă se mai zbătea încă. Palid ca moartea, profesorul Thompson ne urmărise, iar acum privea trupul reptilei. Împuşcătura fusese auzită fără îndoială de către călugări şi acum trebuia să ne grăbim dacă vroiam să găsim urmele acestora. Pongo le găsi curând. O cărare ducea prin tufiş în adâncul pădurii şi acum o urmam în mare grabă. Chiar şi aşa nu am reuşit să-i ajungem pe călugări. Călugării aveau un avans substanţial, întrucât ştiau că îi vom urmări.

Şi acum veni neprevăzutul. Într-un alt luminiş l-am găsit pe Thumball, care era în deplinătatea facultăţilor sale. Călugării l-au legat de un copac, dar nu i-au făcut nimic, ceea ce ne-a mirat desigur. Marian mi-a spus căci călugării şi-au dat seama că îi vom ajunge curând. Temându-se de o răzbunare l-au lăsat pe englez în plata Domnului.

Thumball ne-a povestit ca a fost doborât de „Diavolul din Tarai", după care s-a trezit în mâinile călugărilor. Aceştia l-au ameninţat că îl vor arde de viu. Dar el spera în ajutorul nostru. În noaptea asta adormise şi l-a trezit detunătura armei lui Marian. Atunci a ştiut că eliberarea lui este aproape. Ne-am bucurat cu toţii de întorsătura fericită a situaţiei.

Profesorului i-ar fi plăcut să îi urmărim mai departe pe călugări pentru a recupera scorpionii verzi, întrucât noi renunţaserăm la asta, s-a învoit a se întoarce cu noi. Voia să revină în lumea civilizată şi să îşi lepede blana de maimuţă.

Am ajuns netulburaţi la colibă, unde am rămas până a doua zi. Apoi ne-am reluat marşul prin junglă.

Către amiază am ajuns la locul unde ne ascunseserăm rucsacurile cu provizii, adică ultima noastră tabără din pădure, după care ne-am pregătit de drum. Doream să părăsim cât mai repede acest ţinut mlăştinos.

Dar n-a fost să fie. Dar faptul că viclenii călugări l-au eliberat atât de repede pe Thumball a avut o altă raţiune pe care noi nu am pătruns-o Cu ce fel de metode au lucrat aceştia, folosindu-se de hipnoză şi autosugestie, am aflat mai târziu prin Thumball. Din păcate mult prea târziu…

Sfârşitul volumului: **DIAVOLUL DIN TARAI.**

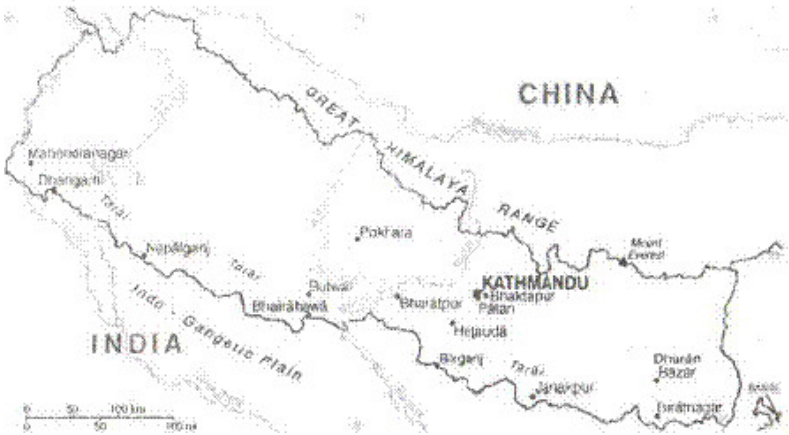
CHINA
GREAT HIMALAYA RANGE
Mahendranagar
Dhangarhi
Tarai
Nepalganj
tarai
Pokhara
Mount Everest
KATHMANDU
Bhaktapur
Patan
Bhairahawa
Indo - Gangetic Plain
INDIA
Hetauda
Birganj
tarai
Janakpur
Dharan Bazar
Biratnagar

Regiunea Tarai

Spre deosebire de restul regiunilor Nepalului, predominant montane şi de podiş, Taraiul este o regiune tropicală joasă, întinzându-se de-a lungul graniţei indo-nepaleze paralel cu lanţul de dealuri şi munţi. Este de fapt o prelungire nordică a câmpiei fluviului Gange, având altitudinile cuprinse între 300 m şi 1000 m, la nord, unde începe Podişul Siwalik. Taraiul cuprinde şi câteva văi, cum ar fi valea Surkhet şi Dang în vestul Ne palului şi valea Rapti în centru.

Este o regiune fierbinte şi umedă, scăldată de trei râuri mari: Kosi, Narayani (Gandak în indiană) şi Karnali. Pădurile dese pline de malarie au avut un rol hotărâtor în apărarea Nepalului în perioada în care India era guvernată de britanici, până în 1947. Din 1990, Taraiul a devenit grânarul Nepalului, ajungând o destinaţie pentru fermierii dornici de pământ.

Astfel, Taraiul a devenit cea mai bogată regiune nepaleză, datorită terenurilor propice agriculturii şi a exploatării lemnului din pădurile dese de aici. Din păcate, după 1990, tocmai din aceste cauze, zone întinse de pădure au fost defrişate necontrolat creând probleme ecologice, precum şi pericolul dispariţiei faunei bogate din zonă.

În numărul următor:

EXPEDIŢIA DOCTORULUI MONTI.

India
"Majoritatea expedițiilor conțin ceva neprevăzut... Dar a noastră, în India alături de doctorul Monti, parcă întrece orice închipuire..."
urmează
"Expediția doctorului Monti"

In Numărul următor:

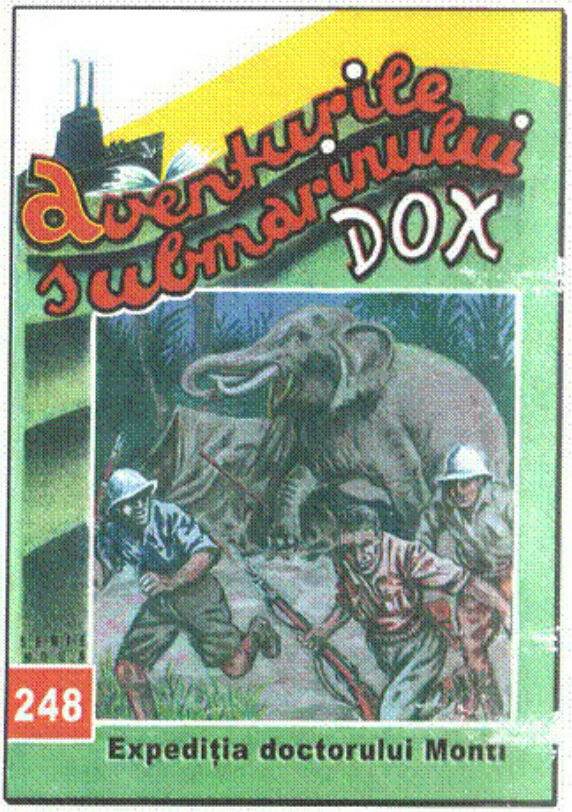

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro